

Greg Laurie

Tanítványság

Istennek adni a tőled telhető legjobbat

A könyv eredeti címe és kaidója:

Discipleship

Giving God our best

By Greg Laurie

©1993 Harvets House Publishers

Eugene, Oregon, USA

A Magyar fordítás a kiadó engedélyével készült

Megjelent a Golgota Keresztyén Gyülekezet gondozásában

1995

A könyvben szereplő bibliai idézeteket a Károli-féle

bibliafordításból vettük át.

Bevezetés

E könyv célja, hogy visszavezessen bennünket az újszövetségi keresztyén életre, hogy úgy éljünk, amint azt Jézus tanította, és ahogy a korai Egyház is élt. Meggyőződésem, hogy *minden tanítvány hívő, de nem minden hívő tanítvány!* Jézus egész világosan tanítványságra hív minden

hívót. Ha hívására nem válaszolunk, híjával leszünk az Ő tökéletes akaratának, és célt tévesztünk, mert nem úgy éljük a keresztyén életet, ahogy azt valóban élnünk kellene!

Amit ma gyakran mint evangéliumot hallunk nem más, mint felhívított halvány utánezata az első keresztyének evangéliumának. Csakúgy, amit mi hívó életnek vélünk, sokszor nem éppen az, amit a Biblia tanít.

A mai, emberi jogokat és szabad gondolkodást hangoztató világban a tanítványság túlságosan mély, radikális fogalomnak tűnik. De a bibliai értelemben vett radikális keresztyén élet nem más tulajdonképpen, mint egy normális, közönséges keresztyén élet. A következő fejezetekben elemezni fogjuk négy alapfeltételét annak, hogyan legyünk Jézus Krisztus tanítványai itt, a XXI. század küszöbén. Ha úgy éljük keresztyén életünket ahogy Jézus tanította, és ahogy a korai Egyház tette, Isten tökéletes akaratában járván, bírni fogjuk az élet teljességét. Tartsatok hát velem e lelki tanulmányban, amint együtt végigkísérjük Jézus tanítását az igazi tanítványságról. Azért imádkozom, hogy ne csak megtanuld ezen elveket, hanem hogy alkalmazd is őket. Ha ekként cselekszel, a világ számodra talán soha többé nem lesz ugyanolyan.

Hálával tartozom G. Campbell Morgan és Dwight Pentecost keresztyén szerzőknek a tanítványság témájára írt könyveikért.

Greg Laurie

Ki a tanítvány?

"Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, a mely én bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, a mely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, a melyet szóltam néktek. Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és

megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek. Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, a mit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim."

János 15:1-8.

Tanítvány! Mi jut eszedbe amikor hallod e szót? Talán a 12 apostolra gondolsz, akik Jeruzsálem poros utcáit és a Júda pusztaságát járták követván Jézust. Vagy talán e szó egy nagyon fegyelmezett személy képét éleszti fel benned, aki odaadóan követ valamit vagy valakit. De gondolsz-e saját magadra? Tudod-e mit jelent tanítványnak lenni? Jézus Krisztus tanítványának tartod-e magad?

Szeretnék segíteni neked abban, hogy megértsd, mit is jelent a tanítványság abban az értelemben, ahogyan maga Jézus Krisztus mutatta azt be, hogy Isten Szentlelkének segítségével a saját életedben is megvalósíthatod. Az igazi tanítványság nem más, mint visszatérni a keresztyén életre úgy, ahogyan azt valójában élni kellene. Valamiképpen nevezhetnénk azt *radikális*, vagy *alapos keresztyén életnek*. Hogyha összehasonlítjuk azzal a felületes, vérszegény változattal, amelyet ma gyakran mint keresztyén életet mutatnak be, akkor ez valóban radikális.

Az első századbeli hívők, akik Jézust odaadóan követték, a világot a feje tetejére állították. Úgy élték keresztyén életüket, ahogyan azt személyesen Jézus tanította nekik. Mi is követhetjük ezen életmódot, ha úgy vesszük a tanítványságot, ahogyan azt Jézus mutatta be, ahogy a tanítványok megszívték, és ahogyan a korai Egyház élte!

Amint már a bevezetésben említettem, *minden tanítvány hívő, de nem minden hívő tanítvány!* Minden, ami kevesebb a tanítványságnál, kevesebbet jelent attól, amit Isten kíván. Fel kell tennünk a kérdést, hogy olyan keresztyén életet élünk-e, mint amilyenre elhívattunk. Izgalmas-e az életed? Lelkesedéssel, kihívással telt-e? Van-e értelme, célja?

Ha a "lelkésedés", "kihívás" szavak nem jellemzik az életedben Isten követését, ha a keresztyén tapasztalatod üres, céltalan, vagy talán még unalmas is, akkor épp ideje, hogy komolyan megvizsgáljuk Jézus kijelentéseit a tanítványságról. Végül is, hogyan tudnánk elvégezni a nagy küldetést, amely szerint el kell mennünk szerte e világba, és tanítvánnyá tenni mindenkit, ha mi magunk sem tudjuk, mit jelent tanítványnak lenni?

Az újak kedvéért, vizsgáljuk meg mit is jelent a "tanítvány" szó, és annak gyökér-alakja a "tanulás" vagy (az angolban) "fegyelmezetség". Ettől a szótól sokan visszarettennek, mert nem akarják fegyelmezni magukat, vagy türelmesen kivárni, hogy mit fog Isten tenni életükkel. De Jézus Krisztus tanítványaiként növekedni, az egy napról-napra tartó folyamat. "Ha valaki én utánam akar jöni... vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem" (Luk. 9:23).

A megszentelődésben nincsenek rövidített utak, egyszerűsített megoldások. Nem létezik valamiféle titok, amelyet felfedhetek számodra, s amely helyettesítené vagy pótolná az évekig tartó Istennel járást, és az Ő képére való átalakulást. Korszakunk technológiája lehetővé tette, hogy mindent gyorsan megvalósíthassunk. Szupergyors fényképelőhívásunk van, azonnali visszajátszás, gombnyomásos telefon, napozó szalonok. A bankoknak önműködő bemondó-készülékeik vannak, és egy igazán korszerű otthonban manapság már ott a mikrohullámú sütő, turmix, rádió a zuhanyozóban, személyi számítógép, valamint egy óriási hajszárítóra hasonlító valami, amivel elfújatják a pázsitról a leveleket! Még a fogkrém is freonos palackban kapható.

Egyes dolgokra egyszerűen nem akarunk időt fordítani. Az általános türelmetlenség kihat a lelki életünkre is. Elmondjuk Istennek, hogy időzavarban vagyunk, és ha valamit közölni akar velünk, legjobb lenne ha az ebéd utáni szünetünket használná ki, amikor a programunkat egy kis pihenő szakítja meg... Sok mai keresztyén mottója ez lehetne: "Istenem, siess, küldj telexet" vagy "Távíratozd meg, Uram!"

Ha valóban tanítvány akarsz lenni, gyökeresen meg kell változtatnod hozzáállásodat az Istennel való kapcsolatodban. Amint itt a tanítványságot illetően végigkísérjük a Jézus által meghagyott lépéseket, kérni foglak rá, hogy komolyan fontold meg őket, és ami még fontosabb, alkalmazd is azokat életedben.

Kövess Engem!

Tanítványnak lenni annyit jelent, mint Jézus követőjének lenni. A Márk 2:14-ben Jézus ekként hívta el Mátét: "Kövess engem!" Ha megértjük e kifejezést, ez segíteni fog bennünket jobb képet alkotni arról, mit is jelent Krisztus követése. Jézust követni annyi, mint vele "egy úton járni", ami magában foglalja azt is, hogy a végsőig kitartva folytatjuk e

járást. Jézus tanítványaiként ugyanazt az utat kell járnunk állandóan, Vele együttjárva.

A "kövess engem" kifejezés, helyesebben úgy is lefordítható, hogy "kövess (és jöjj) *velem*". Más szavakkal, Jézus igéri, hogy társunk és kísérőnk lesz, ha folytatólagosan és kitartóan járjuk Vele együtt ugyanazt az utat.

A tanítványság mércéje

János evangéliumában három fontos igehelyet találunk, amelyek segítenek megérteni mit jelent tanítványnak lenni. Ezekben az Igékben három bizonyítékát és eredményét találjuk a tanítványságnak. Nézzük meg mindegyiket egy pillanatra.

Gyümölcsöt fogsz teremni. Az első eredményt János 15:8-ban találjuk, ahol Jézus ezt mondja: "Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjetelek; és legyetek nékem tanítványaim."

Ha igazán tanítvány vagy, folytatólagosan gyümölcsözni fogsz. Ez azt jelenti, hogy Krisztus-követésednek látható eredményei lesznek.

Tanulmányozni fogod Isten Igéjét, és engedelmes leszel annak. A tanítvány második jellemvonását láthatjuk a János 8:31-ben, ahol Jézus ezt mondja: "Ha ti megmaradtok (folyamatosan) az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok." Jézus tanítványai tanulmányozták az Írásokat, és azok tanítása szerint éltek.

Szeretni fogsz másokat. A tanítvány harmadik ismertetőjelét a János 13:35-ben találjuk, ahol Jézus így szól: "Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok".

Az igazi tanítványt nemcsak a látható eredmények (cselekedetek) és az Ige iránti éhség jellemzi, hanem a mások iránti szeretet is - különösen a keresztyén testvérei iránt. Mindezen jellemvonások nélkül nem vallhatod magad igazán az Őtanítványának.

Igazán élethez méltó élet

Gondolkoztál-e már valaha azon, hogy miért is helyezett téged Isten e földre? Miért lettél teremtve? Mi az életed értelme?

Életünk elsődleges célja az, hogy megismerjük Istent, és szeressük Őt. A Jelenések könyve elmondja, hogy Isten mindent az Ő jóakaratóból teremtett (Jel. 4:11). Micsoda gondolat! Isten mindenekelőtt arra hívott el minket, hogy megismerjük Őt személyesen, Vele járjunk, aminek csodálatos velejárója, hogy ez az Ő tetszésére van. Elárulok egy titkot: ez a kapcsolat a tetszésedre lesz *neked* is.

Jézus a János 15:16-ban egy másik betekintést ad abba, hogy miért teremtettünk: "Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon."(János 15:16.) Ebből az idézetből világosan kitűnik, hogy úgy válik életünk maradandóan gyümölcsözővé, ha megismerni igyekszünk Istent, és szeretjük Őt. De vajon milyen gyümölcs az, amelyet Jézus kíván, hogy teremjünk? Bizonyára fontos lenne ezt tudni, ha már olyan nagy figyelmet szentel neki.

A Galata 5:22-ben találjuk a választ, ahol azt mondja az Ige, hogy a Lélek gyümölcse a szeretet, amelynek kibontakozása az öröm, béke, hosszútűrés. A mások iránti keserűség, harag és gyűlölet életünkben felcserélődik Isten szeretetére, amelyet a Szentlélek kiáraszt szívünkbe.

Mély gyökereket verve

Hogyan tehetünk hát szert a lelki gyümölcsökre az életünkben? A gyümölcsöző élet kulcsa, és egyben egyike a tanítványság feltételeinek az, amit a Biblia a János 15:4-ben mond, hogy Őbenne kell *maradnunk*.

Mit jelent Őbenne maradni? E kifejezés magába foglalja a következő meghatározásokat: "állandó helyzetben lenni; lakó- hely; egymás közötti állandó, szakadatlan kapcsolat fenntartása". Ugyanez van Krisztus követésénél is: vele kell járni kitartóan, mint Urunkkal és barátunkkal. De a gondolat még tovább vihető. Benne maradni azt is jelenti, hogy meggyökeresedünk a Jézussal való szeretetkapcsolatunkban. Ez pedig nemcsak abból áll, hogy az Úrral járunk, és neki szolgálunk amikor az könnyű, kedvező vagy népszerű. Ha Krisztusban maradunk, mi naponta közösségben vagyunk vele, attól függetlenül, hogy milyenek a külső körülmények, vagy a belső érzelmeink.

Figyelemre méltó, hogy Jézus a szőlőtő példázatát használja arra, hogy számunkra leírja a benne való maradás fontosságát. Akaratlanul is a növényre gondolunk, amely elültetve, a földből szívja erejét. Ha egy fát gyökerestől átültetünk, és utána ismét áttesszük egy másik helyre, nagyon valószínű, hogy tönkretesszük azt. Ha megismételjük a műveletet, a fa bizonyára elszárad. Mégis, sok keresztyén éppen így próbál élni.

Egyes hívők sohasem állapotok meg az Istennel való járásukban. Sokszor ők azok, akik újra és újra jelentkeznek a felhívásnál, hogy befogadják Krisztust. A problémájuk az, hogy ők előre *jönnek* ugyan, de nem *jutnak* előbbre. Valamiféle Krisztus melletti "döntések" körforgásában élnek, de folyton elesnek, amikor a világ kísértéseivel és nyomásaival szembekerülnek.

Betsabéval való bűnét követően Dávid így imádkozott: "Tiszta szívet teremts bennem, oh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem" (Zsolt. 51:12). Az "erős lélek" jelentése még az is: "kitartó lélek". Adná Isten, hogy kitartóan meggyökereznénk a Krisztusai való kapcsolatunkban, és odaadóan járnánk Vele.

Munkálkodás vagy dicsőítés?

Igazi lelki növekedés csak fegyelem és kitartás által történhet. Gyakran, sajnos, mi az Istennel való kapcsolatunkat és a dicsőítést felcseréljük különféle tevékenységre. Lukács evangéliuma leírja azt az esetet, amikor Jézus Mária és Márta otthonába ment ebédre. A történetben Márta igyekezett a Királyhoz méltó vendégséget szerezni, de közben teljes zavarba sodródott: "Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig befogadá őt házába. És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét. Mártha pedig foglalatoss volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem. Felelvén pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel: De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle" (Lukács 10:38-42).

Milyen káprázatos ellentétet találunk ebben az Igerészben. Először Mártát látjuk, aki "foglatatos volt a szüntelen való szolgálatban", majd pedig Máriát, aki félretéve a világ gondjait, Jézus lábainál ülve issza annak minden szavát. Mária jelképezi azt a tanítványt, aki megtanulta a hallgatás, odafigyelés fontosságát; Mártában pedig sok mai keresztyén példáját láthatjuk.

Könnyen tudjuk azonosítani magunkat Mártával a mi zavaros világunkban. Hozzá hasonlóan, mi is szembe kell, hogy nézzünk a választással: tevékenykedni, vagy Istennel időzni? Akárcsak ő, ha nem találunk rá időt, hogy Jézus lábainál ülünk, a végén csalódottan, kiábrándultan végezzük.

Nem fér kétség ahhoz, hogy Márta indítékai jók voltak; mégis a dicsőítést felcserélte cselekedetekkel. Meg van az ideje annak, hogy munkával szolgáljuk az Urat, de mielőtt eredményesen munkálkodhatnánk Neki, meg kell tanulnunk Őrá várni. Mielőtt adni tudnánk másoknak, magunknak kell kapnunk. Mielőtt másokat tanítvánnyá tehetünk, mi magunk kell, hogy tudjuk mit jelent tanítványnak lenni. A tanítvány mindig szentel időt arra, hogy Jézus lábainál üljön.

E történet nagyobb jelentőséggel bír, ha a tanítványra úgy gondolsz, mint egy diákra, aki tanulni jön. De nem egy olyan tanulóra, akinek hallgatnia kell az előadást, mert másnap vizsgája lesz, vagy olyanra, aki csak passzívan hallgatja az előadást. E kép sokkal inkább azt szemlélteti, hogy az, aki tanít, a teljes tudásnak a birtokában van, és aki ezt tudomásul véve hallgatja, és a mester minden szavára odafigyel, az szívében kívánja a hallottakat mind alkalmazni is. A tanító a tanuló fölé hajol, a tanuló pedig minden szavát issza annak.

Az igazi tanítvány hozzáállása, magatartása hasonló lenne ahhoz az emberhez, aki egy zuhanó repülőben van. Ez az ember figyelmesen és feszülten hallgatna minden utasításra, hogy túlélje a repülő lezuhanását. Ha én lettem volna ez az ember, és a legénység magyarázta volna, hogyan kell használni az ejtőernyőt, azt hiszem, már régen nem érdekelne a folyóirat amit olvastam, vagy az étlap. Figyelmesen hallgatnám, mert az életem függne tőle. Így hallgatta Mária Jézust, mi is ekként kell, hogy hallgassuk Őt.

Istent jobban érdekli az imádságunk, mint az izzadságunk. Mária megtanulta az Benne maradás titkát. Nekünk is ezt meg kell tanulnunk, ha igazán vágyunk az Ő tanítványai lenni.

Növényápolás

A mi törekvésünkben, hogy tanítványok legyünk, naponta hozunk olyan döntéseket, amelyek vagy bátorítják, vagy fékezik lelki növekedésünket. Amikor reggel felébredünk, ez az újság és a Biblia közötti választás lesz, később, a nap folyamán pedig esetleg a gyülekezetbe vagy a moziba menés között kell döntenünk. Másokkal való kapcsolatunkban a megbocsátás vagy a harag között választunk. Döntünk abban, hogy imádkozni vagy aggódni fogunk-e. Minden döntésnél vagy növekedünk és előre haladunk, vagy visszafejlődünk abbéli igyekezetünkben, hogy az Ő tanítványai legyünk.

Mindig ámulatba ejt, mennyi gondot és ápolást igényel a virágok termesztése. A feleségem igazán szeret virágot ültetni. Órákat fordít a gyom és a kártevők irtására, és a talaj előkészítésére. Mindez elengedhetetlen a növekedéshez. De figyeltétek már, hogy milyen gyorsan és könnyen terjed a gaz, ami mindent elnyom? Úgy látszik, hogy a gaz még az utca közepén is virágozhat, és áttöri még a járdát is. A gaz minden gondviselés és öntözés nélkül él és virul, de az érzékeny és gyenge virágok állandó kezelést igényelnek.

A hívők ó és új természeté közötti különbség ábrázolásának klasszikus példája ez. Hogyha Krisztushoz közel akarunk lenni és egy neki kedves életet élni, az új természetünket kell ápolnunk és táplálnunk. Abban a pillanatban, amikor megszűnünk erősíteni és építeni új természetünket, a régi előjön, hogy kísértsen - csakúgy, mint a gaz az utcán. Csak egy kevéske bátorításra van szükség, és a régi természetünk máris bajba kever. Elég, ha csak egy kicsit elhanyagoljuk új természetünket. A Biblia azt mondja: "Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek."(Gal. 5:16.)

Ezen szabályokat minden hívő be kell tartsa, ha valóban úgy akarja élni keresztyén életét, ahogyan azt élni kellene. Adja az Úr, hogy megtanuljunk, mit jelent tanítványnak lenni.

Tanítvány vagy-e?

"Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak: Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját,

feleségét, és gyermekeit, fítestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom. És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom. Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülván felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze? Nehogy minekutána fundamentumot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja, ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni! Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királylyal megütközzék, nemde leülván először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött? Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket. Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom. Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg? Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja."

Lukács 14:25-35.

Jézus tanítványa vagy? Milyen feltételeknek kell eleget tennünk ahhoz, hogy jogosan neveztezzünk annak? E kérdésekre az imént olvasott Lukács 14:25-35-ben találunk feleletet.

Ahhoz, hogy megértsük miért tett Jézus ilyen kijelentéseket ezen a helyen, ecsetelnünk kell a korabeli viszonyokat. Jézus híre gyorsan elterjedt a városban, és nagy tömeg tolongott körülötte, bárhova ment. Ha Jézus közelébe akartál volna jutni, olyan határozottságra lett volna szükséged, mint a vak Bartimeusnak, aki a tanítványok nemtetszése ellenére Jézus után kiáltott. Vagy szükséged lett volna a beteg asszony hitére és kitartására, aki azt gondolta, ha csak megérintené az Urat valahogy is, meggyógyulna, és a nagy tömegben keresztül megérintve Jézus ruhája szegélyét, azonnal meggyógyult.

Jézus a nyilvánosság tiszteletének tárgya volt hatalmas csodái miatt, és mély tanításáért. Szerfelett népszerűvé vált a hétköznapi emberek körében, felkarolván a társadalom kivetetteit Isten szeretete felől biztosítva őket, s eközben folytonosan megszégyenítve a kor vallásos képmutatóit.

Tény, hogy a történelmen keresztül Jézus mindig is csodált személyiség volt. Még ma is sokan nagy erkölcsi tanítóként tisztelik. Mi több, nagy tömegek vallják, hogy Jézus követői. Ezekkel számos gyülekezet telik meg vasárnap reggelenként.

Jézus kiemelt kijelentése a Lukács 14-ből, miszerint mindent el kell hagyni, és Őt követni, az Őt akkor körülvevő ámuló tömegeknek szólt, de az ránk is éppúgy vonatkozik - mindazokra, akik ma tömegesen veszik körül az Egyházat, akik a keresztyén gyülekezetekben forgolódnak. Mint akkor, úgy ma is, Jézus tudja miről van szó. Láttá, amint az emberek az Ő üzenetének csak egy részét veszik figyelembe. A pillanat a legalkalmasabb volt arra, hogy világosan kifejtse, mik az Ő követésének feltételei.

Ebben az igeszakaszban nem egy felületes hitre felszólító Jézust látunk. Ő önmagunk teljes és átfogó átadását követelte. Olyan embereket keresett, akiket igazán tanítványoknak tudhatott, és ma is ilyeneket keres Jézus. Neki nem olyanokra van szüksége akik csak névlegesen keresztyének, hanem olyanokra, akik teljesen átadják életüket, hogy tanítványokká legyenek!

Az ígerésben Jézus elmondja az álmélkodó sokaságnak, hogy mi is az ára az igazi tanítványságnak. Ezek voltak talán a legmagasztosabb és legszívhezszólóbb szavak, amelyeket Jézus valaha is mondott. Háromszor említi meg Jézus e rövid szakaszban, hogy aki nem teszi meg ezeket, nem lehet az Ő tanítványa. Ezek teljes és kizárólagos előfeltételek. Azt is megjegyezném, hogy ez az alkalom az, amikor Ő ezeket a leghatározottabban és legnyilvánvalóbban megmagyarázta.

Tudom, hogy ma is sokan vagyunk olyanok, mint amikor Jézus a földi hallgatóságnak kimondta ezeket a szavakat. Valóban, Jézus ma is hozzánk szegezi a kérdést: "Kilépnél-e a sokaságból, hogy a tanítványom legyél? Több szeretnél-e lenni egy időszakos és érdekbarát követőnél?" Az érdekbarát melletted van, ha minden jól megy, de ha rosszra fordul a helyzet, sehohsem található.

Jézusnak ma is sok érdekbarát követője van. Követik Őt amikor előnyös, társadalmilag vagy anyagilag kifizetődő, vagy ha éppjókedvük van. De amikor válság, üldöztetés vagy baj támad, bedobják a törülközőt és otthagyják.

Kíváncsi, meggyőződött, átadott

Dwight Pentecost a tanítványságról írt átfogó könyvében beszél a radikális, a mélyreható keresztyénségről, az igazi tanítványságról. Három egyszerű szóban összegzi azt: kíváncsi, meggyőződött, átadott.

A sokasághoz hasonlóan, amikor látunk vagy hallunk Jézus Krisztusról, kíváncsiak vagyunk. Hallgatni szavait, tanulni életéből és

csodáiból és abból amit mások mondanak róla, mind-mind vonzó és figyelemreméltó dolog, éppúgy mint amikor Jézus a földön járt. De eljön az idő, amikor átlépjük a kíváncsiság határát, és a meggyőződésbe lépünk. Merném mondani, hogy sokan a ma templomba járók közül soha nem lépték át ezt a határt. Kíváncsiak, de semmi több. Az üzenet vonzza őket, a keresztyén életet érdekesnek találják, de nincsenek teljesen meggyőződve annak igazságáról.

Ezek olyanok, mint az a sokaság amely Jézust követte a János evangéliuma hatodik fejezetében, ahol olvassuk, amint Jézus enni ad 5000 embernek. Miután e csoda megtörtént, nőtt a népszerűsége. Ez után így beszéltek: "Ha akarsz ingyen ételt, kövesd a názáreti Jézust". Kétségtelen, hogy ezrek jöttek hallgatni Őt, de sokan csak azért voltak ott, mert a gyomruk volt üres és nem a szívük! Jézus üzenete addig érdekelte őket, amíg Ő gondot viselt szükségükről, és amíg az előnyös volt számukra. Ez világosan látható abból, ahogyan később viszonyultak az üzenethez. Jézusnak az átadottságról és áldozatról szóló kemény tanítás-sorozata után ezek a "hú követők" határozottan és elutasítóan távoztak!

Miután ezek elmentek, Jézus a tanítványaihoz fordult: "Ti is el akartok menni?"

Figyeljük meg a választ: "Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van te nálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia" (János 6:67-69). A csupánkíváncsiak hazamentek. A valóban meggyőződöttek Jézussal maradtak.

A meggyőződéses tanítvány egy másik példáját János evangéliuma második fejezetében találjuk meg. Jézus első csodája alkalmával történt, amikor a vizet borrá változtatta. E csoda után olvassuk: "Ezt az első jelt a galileai Kánában tevén Jézus, és megmutatá az ő dicsőségét; és hivének benne az ő tanítványai" (János 2:11).

Más szavakkal, meg voltak győződve arról, hogy Ő egy rendkívüli személy - talán épp maga a Messiás. De még valaminek ki kellett fejlődnie az ő hitükben. A meggyőződéstől az átadottságig kellett jutniuk.

Jézus tanítványainak e fontos élménye a Máté 16:13-ban található. Jézus a cézárei Filippiben volt, amikor megkérdezte tanítványait: "Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?" A válaszuk az volt, hogy sokan azt hitték róla, ő Keresztelő János, míg mások Illésnek vagy Jeremiásnak tartották. Ekkor Jézus azt kérdezte tőlük: "Ti pedig kinek mondotok engem?"

Eddig a pontig csak a kíváncsiak feleleteit hallhatta Jézus. De itt, ekkor, egy meggyőződött tanítvány előrelépett az önátadásba. A neve

Simon Péter volt, aki ezt mondta: "Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia." Péter, az addig csak kíváncsiskodó, majd meggyőződéses személy, itt most teljesen átadta magát.

Te hol állsz? Csupán kíváncsi vagy? Vagy talán meg is vagy győződve? Meg tetted-e már azt a hitbeli lépést, hogy teljesen átadd magad? Csak akkor leszel a bibliai értelemben tanítvány, ha teljesen és egészen odaszenteled magad Jézus Krisztusnak és az Ő Igéjének.

Önmegtagadás

Lukács 14:27-ben Jézus ezt mondja: "És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom." Lukács 9:23-24-ben úgyszintén mondja: "Ha valaki én utánam akar jöni (azaz ha valaki az Ő tanítványa akar lenni), tagadja meg magát (mondjon nemet önmagának), és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én értem, az megtartja azt."

Az igazi tanítványság első lépése önmagunkat megtagadni, majd naponta felvenni a keresztet, és így követni Jézus Krisztust. Ez teljesen ellentétes az önszeretettel, amely ma általánosan elterjedt még az egyházban is.

Oly sokat hallunk az "önértékelésről", "önformálásról", "önbecsülésről", ami nem kellene, hogy meglepjen bennünket, hisz a Biblia figyelmeztet, hogy a Krisztus visszajövele előtti napokban épp ilyen önszerető lelkület fog uralkodni. Pál apostol az ifjú Timóteusnak így ír erről:

"Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be. Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleik iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét" (2 Tim. 3:1-5). Milyen pontos leírása a mai időknek! Ha országunkra, és a hanyatlás szélén álló társadalmunkra nézünk, rá kell jönnünk, hogy nemzetünk, és minden nemzet egyedüli reménye csak egy teljes, országos szintű lelki ébredés.

Isten megadja nekünk az ébredés kulcsát a 2.Krónika 7:14-ben: "És megalázza magát az én népem, a mely nevemről neveztetik, s könyörög és keresi az én arczomat, és felhagy az ő bűnös életmódjával: (akkor) én is meghallgatom őket a mennyből, megbocsátom bűneiket, és megszabadítom földjüket."

Az első feltételek egyikét, arra nézve, hogy bűneink megbocsátassanak és megszabadítva láthassuk földünket, ezen igeszakasz elején találjuk: "És...az én népem...könyörög". A "könyörög" szó igen érdekes. Az összes 12 héber szó közül amely az imádkozással kapcsolatos, ez az egy, amelyet itt használtak, "rendszeres önítéletet" jelent. Nem "önszeretetet", vagy "önmegbecsülést", hanem "önmegítélést, önfelmérést, önbecslést", méghozzá megszokott, rendszeres alapon!

Ez pontosan az, amire Jézus gondol amikor kéri, hogy tagadjuk meg magunkat. A tanítványság odaadást, elkötelezettséget igényel, és amint már előbb szó volt róla, a fegyelmezettség, az önfegyelem, az önmegtartóztatás nemigen kedves szavak legtöbbször számára, de elengedhetetlenek Jézus Krisztus követésénél. Ezek saját vágyaink, céljaink és törekvéseink félretételét jelentik az életben. Ezekhez tartozik saját akaratum és jogaink feladása.

Jézus szavai még inkább kihangsúlyozzák ezt: "Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom" (Lukács 14:33). Ez persze egyáltalán nem azt jelenti, hogy valaki, aki a radikális és átadott keresztyén életet akarja élni nem rendelkezhet semmivel sem, és örökre a teljes szegénység mellett kell fogadalmat tennie. Amire Jézus gondolt az az, hogy fel kell adnunk a tulajdonunk feletti rendelkezés jogát. Más szóval, ne legyünk a birtokunkban lévő dolgok uralma alatt, vagyis ne legyünk a tulajdonunk tulajdona.

A tanítvány egyedüli törekvése Jézus Krisztusért élni. Ő kell, hogy életünk legfontosabb vágya legyen, fontosabb az érvényesülésnél vagy saját jólétünkénél; mi több, a teljes egyéni megelégedést és örömet nem is találhatjuk meg mindaddig, amíg teljesen át nem adjuk magunkat Krisztusnak. A személyes megelégedettség és öröm forrása Jézus, mindezek pedig az Ő ismeretének a melléktermékei. A Biblia szerint: "Boldog nép az, amelynek az Úr az ő Istene" (Zsoltár 144:15).

A kereszt

Jézus kiemelte az önátadás és elkötelezettség fontosságát azzal is, hogy a keresztről beszélt. Nos, a kereszt mint olyan, mára már teljesen elvesztette eredeti jelentését. Üres vallásossággal van körülvéve. Sok mindennek jelképévé vált, a vallásos kegytárgytól a szépen kidolgozott ékszerig, mely igazgyöngyökkel vagy drágakövekkel van kirakva. Pedig a történelem valódi keresztje gyűlölt és megvetett jelkép volt. A legkegyetlenebb halált jelentette. A rómaiak a legalacsonyabb szintű bűnözőknek tartogatták azt. A kínzás és kivégzés eszköze volt a kereszt.

Mai megfelelője talán az elektromos szék lehetne. Nos, nem látunk túl sok drágakövekkel kirakott elektromos széket lógni az emberek nyakában, nemde? Sem akasztófakötelet igazgyöngyökkel ékesítve. Azok a halál, a szégyen jelképei, és a kereszt is az volt. Amikor valaki a keresztjét vitte az ókori Jeruzsálem utcáin, tudvalévő volt, hogy az a valaki igen hamar meg fog halni. Az elítélt bűnözőt kivitték a városon kívülre, odaszegezték a kereszthez, majd odaállították az útszélre, ahol bárki aki arra járt, jól láthatta azt.

"Ha valaki én utánam akar jönni... vegye fel az ő keresztjét" - mondta Jézus. Miért használta épp ezt a hasonlatot? Miért vette volna elő ezt a megvetett, kínzást és halált jelképező szimbólumot ahhoz, hogy bemutassa, mit jelent követni őt? Jézus tudatosan és szándékosan használt egy ilyen kiemelt jelentőségű, megrázó jelképet, hogy valamire felhívja az emberek figyelmét. Épp ezért, az eredeti jelentésnek megfelelően kell kezelnünk azt.

Mit is jelent vinni a keresztet? Gyakran halljuk az embereket azt mondani: "milyen óriási keresztet is kell nekem viselnem!" Van aki ezt mondja: "az én kereszttem a gyermekeim", vagy a gyermekek: "a mi keresztünk az anyánk". Bármilyen probléma vagy akadály kerülne eléjük, ők azt vélik keresztnek.

De ez nem helyes értelmezés. A kereszt egyetlen dolgot jelképez: a meghalást önmagunk számára. Mint tanítványoknak, ez azt jelenti, akárhova is vezet az Úr, mi készen legyünk menni. Szemmel láthatóan ez nem az az üzenet, amellyel a legtöbben azonosulnak. A sátán helytálló kijelentést adott, amikor az emberiségről azt mondta: "Mindent, a mije van, odaad az ember az életéért" (Jób 2:4). Más szavakkal, a sátán tudja, hogy ha a bőrünk forog kockán, mindent készek vagyunk feladni, csak hogy életben maradjunk, hogy fennmaradjunk.

Jézus nem valami "könnyű hitet" prédikált. Túl gyakran halljuk: "Csak fogadd be Jézust a szívedbe, majd ő boldoggá tesz téged. Isten majd megsegít, ha bajban vagy." Azt is mondják, Isten minden hívőt tökéletes egészségben fog tartani, és a végsőkig gazdaggá tenni! Sajnálom, de ez nem az újszövetségi keresztyénség!

Igaz ugyan, hogy Jézus boldogabbá fog tenni téged. De Isten nem valamiféle nagy mennyei testvérként vagy sógor-koma-jóbarátként ajánlja magát nekünk. Jó tudni, hogy Ő teljesen szent és tökéletes, mi pedig mindannyian szörnyen vétkeztünk ellene. De Isten, az Ő nagy szeretetéből, áthágta az óriási szakadékot, amelyet a bűn okozott, és elküldte kedves Fiát, hogy meghaljon értünk a kereszten. Hogy befogadjuk Őt életünkbe, nemcsak hinnünk kell benne, de el is kell fordulnunk a bűntől, és követnünk kell Őt mint Urunkat és Megváltónkat.

Az Üdvhadsereg megalapítója, William Booth tábornok, írásaiban figyelmeztetett a huszadik századi hiányos evangéliumi üzenet veszélyeire. Többek között egy olyan "evangéliumot" látott, amely a keresztyénséget Krisztus nélkül mutatná be, a megbocsátást bűnbánat nélkül, a megtérést újjászületés nélkül, a mennyet pokol nélkül. És éppen ez az, amit mi gyakran hallunk az igazi evangélium helyett hirdettetni manapság.

Tetszik nekem amit valaki a kereszthordozásról mondott: "Krisztus keresztje a legédesebb teher, amelyet valaha is vittem. Azt jelenti nekem, amit a madárnak a szárnya, vagy a hajónak a vitorla, amely elvisz engem életem kikötőjébe." Ez az ember rájött arra, amit te is megtapasztalhatsz - vagyis, ha igazán meghalsz önmagadnak, akkor találod meg magadat igazán. Ha félreteszed személyes céljaidat, vágyaidat és törekvéseidet, akkor Isten felfedi előtted azokat a vágyakat, terveket és célokat, amelyeket Ő tartogat a számodra. Erre gondolt Pál apostol, amikor azt mondta: "Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus" (Galácia 2:20).

Hordozod-e te a keresztet épp most, és követed-e Jézust? Egyesek számára ez talán az üldöztetés szenvedéseit jelenti. Esetleg nagy változást az életmódban. Talán a baráti köröd elvesztésébe kerül. Másoknak talán az életüket is oda kell adniuk a hitükért. Akármilyen is a helyzet, a kereszt hordozása hatással lesz életed minden területére.

Amíg rá nem jövünk arra, hogy amink csak van, minden Jézusé, mi nem vagyunk tanítványok. Ha tisztában vagyunk Isten akaratával életünkre nézve, de nem akarunk az Isten által megadott irányban menni, akkor mi nem vagyunk az Ő tanítványai.

Az Ő tanítványa vagy-e ma? Talán még mindig csak kíváncsi érdeklődő vagy, vagy felületesen meggyőződött személy? Lehet, hogy már meggyőződöttél róla, hogy kicsoda Jézus, de még nem valósítottad meg a végső követelményt, az átadottságot. Amíg el nem jutsz eddig a pontig, nem mondhatod magad igazán az Ő tanítványának.

Az igazi tanítványnak, aki radikális keresztyén életet szeretne élni, meg kell ragadnia a Rómabeliekhez írt levél 12:1. versét: "Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket."

Pál tanítványságról alkotott képe nem csupán értelmi elismerését és megvallását jelenti annak, hogy Jézus Isten; ehhez hozzá tartozik az engedelmesség és az áldozat is. A 12. fejezetig Pál részletesen ecseteli mindazt, amit Isten tett értünk. És végül itt ezt írja: "Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára (azaz az eddig olvasottak tükrében...), hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul."

A zsidó esküvői szertartásban a pillanatot, amikor a menyasszony apja átadja leánya kezét a vőlegénynek, bemutatásnak nevezték. Ugyanígy Isten is azt kéri tőlünk, hogy "bemutassuk", azaz átadjuk Neki magunkat.

Akarsz-e több lenni, mint csak kíváncsi érdeklődő Jézust illetően? Ha igen, a te részedről odaadásra van szükség. A tanítványság elvárásai, feltételei mások mint a megtérés és az üdvösség feltételei. Ahhoz, hogy keresztyén légy, hinned kell Abban akit Isten küldött, és akkor örök életet kapsz Jézus Krisztuson, a mi Urunkon keresztül. Ez ajándék. Ahhoz, hogy tanítvány légy, fel kell vened a keresztet, és követned Őt, magadévá téve az Ő akaratát. Ez átadottság.

Amint látod, minden tanítvány keresztyén, de nem minden keresztyén tanítvány. Szeretnél-e több lenni, mint csupán érdeklődő Jézus iránt - több, mint csupán meggyőződött? Akkor mint tanítvány add át Neki az életed, és fedezd fel mit jelent valójában a *radikális és igazán alapos keresztyén élet!*

Talán ezek a követelmények túl nehéznek tűnnek neked most, de jusson eszedbe: ha Isten kéri, hogy tégy meg valamit, Ő megadja hozzá az erőt is, hogy megtehesd. Isten hívása isteni felkészítést jelent. Filippi 2:13-ból tudjuk: "Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást (azaz, mind a cselekvési vágyat, mind a véghezvitelt) jó kedvéből."

Ez a te biztosítéked: Isten lesz a mi felkészítőnk. Nincs szükség különleges tudásra, nincs szükség hozzá különleges képességre, vagy adottságokra - csupán a *készségre!*

A tanítványság ára

"Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy! És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania. Monda pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat. Monda pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát. Monda pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak. És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára."

Lukács 9:57-62.

Hogyha mint keresztyén már túljutottál az egyszerű kíváncsiságon, és eljutottál a meggyőződésig úgy, hogy már komolyan döntöttél arról, hogy tanítvánnyá leszel, még mindig van valami, amiről el kell gondolkodnod: az ár.

Az Isten tanítványságra vonatkozó tervének való engedelmesség kerülni fog valamibe. A tanítványjelölt oly gyakran kívánja a legtöbbet Istentől, de nem tudja megfizetni annak az árát! Hogyan lehetséges, hogy csak olyan keveset tudunk adni annak, aki olyan sokat tett értünk? Mindent odaadott nekünk, és semmivel sem kevesebbet vár el tőlünk viszonzásul.

Eszembe jut annak a falusi embernek a története, aki fősვნységéről volt ismert. Neki volt egy szép tehene. Egyszer az történt, hogy a tehén két borjat hozott világra. Az ember rájuk nézett, majd ezt mondta: "Óh, Uram, olyan hálás vagyok ezért az áldásért, hogy neked adom az egyik borjat."

El is ment, és büszkén újságolta el feleségének a döntését, ami meglepő volt az asszony számára, mert ismerte az ember általában önző

természetét. A kérdésre, hogy melyik borjat adná az Úrnak, az ember válasza az volt: "még nem tudom biztosan" .

Telt, múlt az idő, és pár hét elteltével az egyik borjú megbetegedett. Még pár nap, és az ember az istállóból a borjú élettelen testével a kezében tért be a házba, majd igen szomorúan közölte a hírt a feleségével: "Kedvesem, rossz hírem van. Az Úr borja elpusztult."

Sok hívő hasonló a Jézussal való kapcsolatában, mint ez az ember. Azt adják neki, ami már nekik nem kell, és Isten csupán a maradékokkal kell, hogy megelégedjen! Ez nem helyes hozzáállás. Ő oly sokat adott, hogy nekünk a legtöbbet kellene adnunk viszonzásul Neki.

Ő legyen az Úr mindenben

Jézusnak a Lukács 9-ben található felszólítása a tanítványságra kihangsúlyozza, hogy engedelmességünk ezen elhívásnak, baráti és családi kapcsolatainkba kerülhet. Jézus felszólít rá egy embert, hogy kövesse Őt, amire az így válaszol: "Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat." Egy másik ember felé intézett hívás hasonló feleletet eredményezett: "Uram...előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak" (Lukács 9:57-62). Ezen válaszok egyike sem volt helyes.

Egyszerűen nem mondhatjuk azt: "Uram, előbb...". Ha Ő az Úr, Ő az első. Ha mi magunk vagyunk elsők bármilyen módon, akkor Ő gyakorlatilag nem ura az életünknek. Hasonló helyzet volt Péter apostol eseténél is, amikor látomásban egy lepedő szállt elé le az égből, amelyben mindenféle tisztátalan étel volt, olyan, amelyet egy zsidó ember sohasem evett volna meg. De Isten azt mondta: "Öljed és egyél!" Amire Péter válasza "Semmiképpen sem, Uram" volt (Ap. Cselekedetei 10:13-14).

Ismétcsak, miféle válasz ez: "Semmiképpen sem, Uram" vagy a "várj csak Uram, előbb..."? Ez ellentmondás. Ha nemet mondunk Istennek, ez világos jele annak, hogy Ő nem az Urunk. Talán valamiféle barát vagy társ, esetleg valaki, akire tisztelettel tekintünk, de egy igazi tanítványától Isten nem kaphat negatív választ. Vagy Ő az Úr mindenben, vagy egyáltalán nem Úr!

Nincs halasztás

Az embernek, aki előbb el szeretne volna temetni apját, Jézus ezt mondta : "Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat."

Egyesek, amikor ezt olvassák, azt gondolják, Jézus szükségtelenül túl szigorú volt. Ami a helyzet valójában, hogy ahogyan Jézus kifejezte magát, az akkori héber kultúrában igen világos és érthető volt. Az ember tulajdonképpen elhalasztani kívánta az elhívást, és az ezzel járó kötelezettséget. Ki akarta előbb várni, amíg szülei megöregszenek, és talán meg is halnak, amikor számára már valamiképpen kedvezőbbé vált volna Jézus követése.

Talán arra gondolt: "Uram, ha most hazamegyek apámhoz és anyámhoz, és megmondom nekik, hogy megtaláltam a Messiást, és követni akarom, problémák és konfliktusok alakulnak ki, és én ezt nem akarom most az életemben. A földi kapcsolataim fontosak nekem. Majd ha a dolgok kedvezőbbé alakulnak, akkor majd követni foglak."

Jézus tudja, hogy a Neki való engedelmesség, és az Ő követése konfliktust eredményez. Ez is a fizetendő ár része. Vagy harmónia lesz az emberekkel való kapcsolatunkban, majd ennek eredményeként gond az Úrral való kapcsolatunkban, vagy harmónia lesz az Úrral való viszonyunkban, és az emberekkel gond.

Más szóval, az igazi tanítványság, vagy ahogy mi neveztük, a radikális keresztyén élet, egészen biztosan gondot és súrlódást fog okozni azokkal való kapcsolatunkban, akik nem ismerik Krisztust. Még a családtagok viszonyára is hatással lehet. Ha mindenkivel jón akarsz lenni, mindig elégedetté tenni őket, és soha meg nem bántani senkit, de továbbra is kívánod Jézus Krisztus vezetését és uralmát életedben, rá fogsz jönni, hogy nem megy. Ha istenfélő, szent életet élsz, és Jézus az Úr minden felett, bizonyos emberek egyszerűen ki nem állhatnak majd téged. Sőt, sajnos, egyesek éppen gyűlölni fognak.

Jézus világosan megmondta tanítványainak: "Nem nagyobb a szolgálta az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd" (János 15:20). Ki az, aki szereti ha ellenségei vannak? De mint Jézus követőinek, elkerülhetetlenül lesznek. Léteznek, akik a Krisztus keresztyének ellenségei, és mivel te Jézust követed, neked is ellenségeiddé válnak. És bár néha nehéz, nekünk szeretnünk kell őket.

A Szentírás ígéri: "Mindazok is, a kik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak" (2 Timóteus 3:12). Nos, ez egy olyan ígélet amelyet ritkán hallok hívóktól emlegetni!

Jézus szavai ezek is: "Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa közt; És hogy az embernek ellensége legyen az ő házanépe" (Máté 10:34-36). Ez gyakran történik, amikor a család többi tagja nem kívánja követni Jézust, miközben te azt teszed.

Talán így próbáld ezt megérteni: jobb pillanatnyilag megbántani vagy megsérteni azt, aki nem ismeri Jézus Krisztust, a számára túl kemény evangéliumi üzenettel, és látni amint végülis megtér, mint sohasem megbántani vagy megsérteni őt bármi módon, és nézni amint elvész a Krisztus nélküli örökkévalóságba jutva.

Ez épp olyan, mint amit egy sebésznek kell tennie, hogy megmenthesse valaki életét. Talán pillanatnyilag fájdalmat kell okoznia mialatt beavatkozásait végzi az orvosi szikével, ugyanakkor a beteg életét menti vagy hosszabbítja meg évekké. Hasonlóképpen, az evangélium üzenete először bántó lehet amikor valaki rájön, hogy vétkezett Isten ellen, és el kell fordulnia a bűntől. De mindez közel sincs ahhoz a fájdalomhoz, amely azokra vár, akik érzéktelenül, sőt arcátlanul elvetették Isten Fiának szerető bűnbocsánati ajándékát.

Feltétel nélküli átadottság

A tanítványságnak még egy ára kivehető a Lukács 9. részéből, amely az odaadásunk mértékével kapcsolatos: "Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy!"

Jézus váratlanul elbátortalanító hangnemben válaszolt: "A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania."

Mai kifejezésmóddal élve Jézus ezt mondta: "Figyelj barátom, én nem a jeruzsálemi Hilton szállóba tartok. Jól gondold meg, amit mondasz. Az én életem nehézséggel és áldozattal telt. Tudod-e hova megyek? A végén én meg kell, hogy haljak a kereszten. Még mindig szeretnél velem jönni? Fontold meg jól!"

Nos, egy kis elismerést adhatunk ennek az embernek. Ő valójában lelkes volt. Látta Jézust, csodálta Őt, és azonnal kijelentette, hogy

követni akarja. Úgy néz ki, jószívű, de túl hirtelen volt. Nem számított az árral. Nem gondolt arra, ami esetleg előtte áll. Jézus világossá tette, hogy ha ez az ember tanítványa lesz, mindenről le kell mondania.

Ez számunkra sincs másként. Ugyanígy kell viszonyulnunk hozzá: kell, hogy legyen készségünk arra, hogy elszakadjunk mindenkitől és mindentől, ami lelassítana vagy akadályozna bennünket. A Biblia világosan mondja, hogy nem vagyunk a magunkéi. Áron vétettünk meg, így Istent kell dicsőítenünk teljes lényünkkel. Fel kell fognunk, hogy az Ő tulajdonai vagyunk, és hogy a mi időnk az Ővé. A mi életünk az Ővé. A mi eszközeink, és minden amit birtokolunk, az Ő eszközei és birtoka. Minderre számítanunk kell, ha a tanítványságra gondolunk.

Hallottam, hogy Afrikában a vadászok igen sajátos módon fogják a majmokat. Egy kivájt kókuszdióba akkora lyukat vágnak, hogy a majom keze éppencsak beleférjen, de az összeszorított markát már nem tudja kihúzni. Azután egy kevés finom rizst öntenek a kókuszdióba, majd a fa alá teszik, fölé hálót helyezve. Már csak az marad hátra, hogy elbújjanak és várjanak.

Amikor a majom megérzi a rizst, lejön és belenyúl a kókuszdióba, megmarkolva a benne található rizst. A vadászok már tudják, hogy a majom nem fogja elengedni a rizst, és így nem tud megszabadulni a kókuszdiótól. Amikor a majom elkezdti azt mérgesen a földhöz veregetni, a vadász csak jön, és elkapja a majmot. Még amikor látják is a hálót és a vadászt jönni, a majmok nem engedik el a kókuszdiót, mert akarják a rizst. Ezért könnyen zsákmányul esnek.

Sokan az egész életüket csak egy maréknyi rizsért élik, valami csekélyke vagyonért, apró célok megvalósításáért. Akárcsak Ézsau, ők is mindent odaadnak egy tál lencséért (1 Mózes 25:29-34). Feladják amit Isten akar tenni az életükben valami múló, pillanatnyi dolgokért cserébe. Az igazi tanítványság ezzel szemben áldozatot követel.

Biztos vagyok benne, hogy kevesebben házasodnának meg, ha kellőképpen megfontolnák az árát. Az udvarlás gyakran álmovilág csupán. A férfi a legjobb étterembe viszi kedvesét, ajtókat nyit előtte, sőt virágot visz neki. Azután jön a házasság. Nemsokára továbbra is kint vacsoráznak, de már nem az elsőrendű helyekre mennek. Az ajándékok helyét felcseréli a: "Drágám, felvarrnád ezt a gombot az ingemre, kimosnád ezeket a ruhákat? És ki is kellene ezt vasalni, mert 20 perc múlva indulok..." A fiatalasszony meglepetésére az udvarló herceg békává változott a házasságban.

Nos, semmiképpen sem gondolom lealacsonyítani a házasságot, hiszen az Úr által vezetve, az Ő elvei figyelembevételével a házasság

csodálatos és tartalmas tapasztalat. De ha belerohanunk, nem számítva a velejárókkal és Isten elvárásait mellőzve, igen gyorsan széteshet. Ugyanez érvényes arra az önátadásra, amit egy tanítványnak kell megtennie. Előbb számítsuk ki az árat!

Mit jelent az átadottság?

Az ár kiszámítása azt jelenti: megérteni, mi tulajdonképpen az átadottság. Jézus a Lukács 9. részének fejezetünk elején található részletét a következő szavakkal zárja le: "Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára." Ez komoly figyelmeztetés azok számára, akik fél szívvel állnak hozzá az élethez.

Az igerészben amelyet előbb tanulmányoztunk, Jézus katonai kifejezésmódot használt ennek ábrázolására, miszerint: "Valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királylyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, aki ő ellene húszezerrel jött?" (Lukács 14:31).

Jézus itt nem feltétlenül gondolt arra, hogy a király csak 10.000 katonával rendelkezett. Lehetséges, hogy 50.000 katonája volt, de csak 10.000-et akart a háborúra szentelni!

Más szóval, Jézus bárkitől, aki tanítvány akar lenni, nem kér 10 vagy 20 százalék odaszentelést, esetleg az énje 50 százalékát. Jézus azt mondja: "Ha nem vagy kész odaszentelni mindent nekem, és nem ismered el az Én teljes jogomat minden felett az életedben, nem lehetsz a tanítványom."

Mennyit vagy kész adni? Hasonlít-e az átadottságod és a tanítványsághoz való viszonyulásod ahhoz a falusi emberhez és az "Úr borjához" amely elpusztult? Vagy pedig kész vagy megfizetni az árat, és odaszenteled magad a radikális keresztyén életre? Ha igen, a világ számodra talán soha többé nem lesz ugyanaz!

A tanítvány az Igében

"Fiam! ha beveszed az én beszédimet, és az én parancsolatimat elrejtéd magadnál, ha figyelmeztetvén a bölcseségre a te füleidet, hajtod a te elmédet az értelemre, igen, ha a bölcseségért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled, ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt: Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz. Mert az Úr ad bölcseséget, az ő szájából tudomány és értelem származik. Az igazaknak valóságos jót rejteget, paizst a tökéletesen járóknak, hogy megőrizze az igazságnak útait, és kegyeseinek útját megtartja. Akkor megérted az igazságot, és törvényt és becsületességet, és minden jó utat."

Példabeszédek 2:1-9.

Megállapodván mindabban amit a tanítványság követel, most foglalkozhatunk azon alapfogalmakkal, amelyek döntőek a radikális keresztyén élet gyakorlati megvalósításához. Az első ilyen alapelemet a János Evangéliuma 8:31. versében találhatjuk: "Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok." Ha te és én valóban Jézus Krisztus tanítványai akarunk lenni, állandóan Isten Igéjével kell tápláltatnunk.

Miért van akkor az, hogy oly sok keresztyén nem képes rendszeresen olvasni a Bibliáját? Egy nemrég felmérés szerint, amely az "USA Today" amerikai napilapban jelent meg, 662 megkérdezett közül 93% vallotta, hogy rendelkezik legalább egy Bibliával. Ennek a számnak azonban csak 55%-a olvassa is azt. Azok közül pedig, akik olvassák, csupán 25% mondta, hogy mindennap olvassa.

Pedig a siker vagy kudarc, az előrehaladás vagy visszaesés a keresztyén életben nagy mértékben attól függ, hogy mennyi isteni Ige jut a szívünkbe és elménkbe rendszeresen, naponta és attól, hogy mennyire vagyunk engedelmesek annak. Minden amit Isten felől tudnunk kell, benne van a Bibliában. Ha elhanyagoljuk az Ige tanulmányozását, lelki életünk végül tönkremegy.

Abraham Lincoln mondta egyszer: "Minden ami jó és szükséges a világ Megváltójától, közölve van e könyvön keresztül. Minden, amire csak az ember vágyhat, benne található." Mennyire igaza volt!

Miért van az mégis, hogy sok hívő nem nyitja ki Bibliáját? Lehetséges, hogy sok keresztyén egyszerűen nem rendelkezik az igazság utáni lelki szomjjal? Igen egyszerű módja az egészségesség megállapításának, ha az orvos ismeri a személy étvágyát. Ha nincs

semmilyen étvágy, az általában rosszat jelent. Ugyanígy, egyes keresztyének nem éheznek és nem szomjaznak az Isten Igéjét. Van aki kötelességet lát az Igeolvasásban, valamiféle nehézséget, kényszert. De ez megváltozhat, ha tapasztaljuk a különbséget, amelyet az Ige hoz a mindennapi életünkben.

Az éhes gyerek egészséges gyerek. 1 Péter 2:2 mondja: "Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakoztatok, hogy azon növekedjete." Vágyakozni az Ige tiszta és hamisítatlan teje után állandó feszült kívánságot jelent az Ige tanításai iránt, mert növekedni akarunk! Ha nem haladunk lelkileg, az szinte biztosan azért van, mert nem sóvárgunk az Ige után.

Hóseás próféta kiáltása ma is időszerű: "Elvész az én népem, mivelhogy tudomány nélkül való" (Hóseás 4:6). Napjainkban keresztyének sokasága "dobja be a törölközőt" bűnökbe esvén vagy a tévtanok félrevezetése miatt, mert sohasem fejlesztették ki életükben a döntő, fegyelmet igénylő gyakorlatot, hogy rendszeres alapon az Igébe mélyüljenek. Ha Jézus Krisztus valóságos és eredményes keresztyén életet élő tanítványai kívánunk lenni, az Isten Igéje, a Szentírás elsőség lesz a számunkra.

A Példabeszédek 2:1-9, az ezen fejezet elején szereplő ígérés egy sor csodálatos ígéretet tartalmaz, amelyek segíteni fognak igetanzulmányozásunk kiépítésében. Minden ígérethez egy feltétel kapcsolódik. Az első öt versben felsorolt feltételek szerint először is el kell fogadnunk az Ő szavait, és kincsként kezelni parancsolatait; azután kiáltanunk kell a felismerésért; majd az értelem, a megértés után kutatnunk úgy, mintha kincseket keresnénk.

Az Ige befogadása

Hadd lássuk az első fontos tudnivalót az Ige teljes megértésével és megvalósításával kapcsolatban - az Ő beszédének befogadását és parancsolatainak értékelését, magunknál való "elrejtését" (Példabeszédek 2:1).

Mit jelent ez? Az Ap. Cselekedetei 17:11-ben a béreai hívőkre nézve a következőket mondja: "Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevétek az Ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-é ezek."

A béreaiak az írásokból leellenőrizhették Pál tanításának hitelességét. Ha Pál apostolt is próbára tették, mennyivel inkább kell nekünk próbára tennünk a mi lelkészeinket és tanítóinkat, és a modern kori, ún. apostolokat és prófétákat?

Manapság egyesek kiállnak, és vallják, hogy az Isten szónokai. Ha bárki megkísérelné kifogásolni vagy megkérdőjelezni beszédük hitelességét, az ilyen személy feddésben részesül, mert kihívással merészelt fordulni az önmagát apostolnak vagy prófétának valló személy iránt. Ostobaság! Senki sem túl nagy ahhoz, hogy ne kérdőjelezhetnénk meg. Ha az egyház valószínűleg legnagyobb tanítója akiről csak tudunk, alapos igei vizsgálatnak tétetett alá, mennyivel inkább kell ezt megtenni azokkal, akik gyakran épp ellentmondanak az Igének!

Amellett, hogy alaposan tanulmányozták az Igét, a béreaiak még "teljes készséggel" is fogadták azt. Ez nem csupán valami újnak a megismerése utáni vágy volt, hanem készség is arra, hogy a már ismert igazságokat megvalósítsák, és átvigyék a gyakorlatba.

Sok keresztyén azt hiszi, többet tud, mint valójában. Mégis, gyakran látszólag érett keresztyének, üres tekintettel pislognak egy alapvető bibliai tételről szóló kérdéssel szembesülve. Tudják, miben kell hinniük, de nem tudják azt biblikusan megvédeni. Csak azért hiszik, mert úgy lettek tanítva!

Ez nagyon veszélyes. Sohase alapozzuk hitünket csupán arra, amit mások mondanak nekünk, függetlenül a forrás hitelességétől vagy szentségétől. Ha valaki valami pontatlant mond, a hitünk kerülhet veszélybe. Épp ezért teljesen csak Isten Igéjére kell alapoznunk hitünket. Ismernünk kell azt első kézből.

Az Ige tanulmányozása

A 2 Timóteus 2:15-ben találjuk: "Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét." Az "igyekezzél" szó teljes jelentése "siess, készülj fel, mindent adj bele." A "helyesen hasogatja" kifejezés azt jelenti "jól, pontosan idézi, helyesen fejtegeti az igazság beszédét."

Hadd tegyek fel pár kérdést. Hiszed-e, hogy Jézus Krisztus Isten? Ez alapvető tétel! Hiszed-e, hogy Jézus Krisztus az egyedüli út az Atyához? Hiszed-e, hogy Istennek terve van veled, és ki is akarja jelenteni

akarátát a számodra? Ha igen, alá tudod-e ezen hitelveket támasztani biblikusan? Sajnálatosan, sok keresztyén nem tud ezekre a kérdésekre intelligens, igei választ adni.

Ennek egyik oka, hogy gyakran nem értelmes módon olvassuk a Bibliát. Olvassuk, de nem értjük amit a kontextus (szövegkörnyezet) mond. Fogalmunk sincs ki beszél, és mik afejezet körülményei és a háttere.

Például, az Ószövetséget olvasva igen zavaros lehet a sok állat-áldozás jelentése, ha nincs alapvető ismeretem az Újszövetségről. Azt hihetném, hogy Isten megközelítésének a legjobb módja valami állat feláldozása. Az Újszövetség ismeretével azonban tudom, hogy az áldozati rendszer csak előképe, elővetített jelképe volt annak, amit Jézus fog tenni a kereszten. Íme néhány kulcs-kérdés, amelyet feltehetsz magadnak miközben a Bibliából tanulmányozol egy igeszakaszt:

*Mi a fő mondanivalója az igehelynek?

*Kik a szereplői?

*Ki beszél?

*Kiről beszél az a valaki?

*Melyik a kulcs-igevers?

*Mire tanít mindez Jézusról?

Amint olvasol, azt is nagyon fontos megkérdezni, hogyan alkalmazhatnád az olvasott ígérést a mindennapi gyakorlati életben. Olvasás közben kérdezd meg magadtól:

*Említést tesz-e az Igeszakasz valami bűnről, amelyet meg kell vallanom és meg kell bánnom, illetve el kell kerülnöm?

*Van-e ott valami parancsolat vagy utasítás, amelynek engedelmeskednem kell?

*Látok-e ott valami ígéretet, amelyre támaszkodhatok jelen helyzetemben?

*Találok-e imát a szakaszban, amelyhez hasonlókat magam elmondhatok?

Az Ige feletti elmélkedés

Amikor olvasod a Bibliát, állj meg időnként, és gondolkozz azon amit az Úr mutatott. Jó dolog megrágni a lelki táplálékot. Ezt jelenti elmélkedni az Igén. Sokkal jobb öt igeverset elolvasni lassan és értelmesen azok megértésével, mint öt fejezetet gyorsan, és nem épülve belőlük. Tanulj meg lassítani. Tanulj meg elmélkedni. Tanuld meg megengedni a Szentléleknek, hogy szóljon hozzád minden egyes olvasott részből.

Az 1. Zsoltár olyasvalaki példáját mutatja be nekünk, aki megtanult *Istennel járni*. Arról a személyről azt mondja: "Az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal." Nekünk is, mint az Ő tanítványainak, hasonlóképpen kell cselekednünk.

Imádkozz, hogy megértsd

Ezzel az igetanulmányozás még egy fontos alkotórészéhez értünk. A Példabeszédek 2:3-ban találjuk: "Ha a bölcsességért kiáltasz, és az értelemért a te szódat felemeled..."

Tehát ahhoz, hogy az Igéből a legtöbbet kivehesd, a második lépés: imádkozz, hogy megérthesd. A 119. Zsoltár 18. verse mondja: "Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát."

Az Úr elé kell jönnünk, és efféleképpen szólnunk: "Atyám, hiszem hogy Te vagy ennek a könyvnek a szerzője. Hiszem mindazt, amit Te az Igében mondasz, és hogy a teljes Írás tőled ihletett. Ezért kérek, hogy vezess engem annak tanulmányozásában. Segíts megértenem, és mutasd meg nekem, ezen igazságokat hogyan valósíthatom meg az életemben." Az ilyen őszinte ima élővé fogja tenni a Bibliát az igetanulmányozásodban.

Az Ige értékelése

A következő tétel a Példabeszédek 2:4-ben található: "Ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint a kincseket kutatod azt: Akkor megérted az Úrnak félelmét, és az Istennek ismeretére jutsz."

Isten elmondja nekünk, ha ismerni akarjuk Őt, úgy kell vágyódnunk utána és az Ő bölcsessége után, mintha "ezüstöt" és "kincseket"

bányásznánk! A 19. Zsoltár 8-12 versei szerint: "Az Úrnak törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úrnak bizonyágtétele biztos, bölcscsé teszi az együgyűt... Kívánatosabbak az aranynál, még a sok szín-aranynál is...aki megtartja azokat, nagy jutalma van".

Felismertük-e milyen óriási kincs számunkra, hívók számára a Biblia? Mi itt az Egyesült Államokban sokféleképpen elkényeztetettek vagyunk. Sokunknak több mint egy Bibliája van az otthonában. Nekem különféle méretű, formájú és fordítású Bibliáim vannak. De Kínában például, és sok más országban a Biblia tiltva van, és kincset ér. Olyan híreket is hallottam, hogy Kínában egy egész hívő közösségnek csak egyetlenegy Bibliája van. Ők fogják a Bibliát, kitépik a lapjait, majd szétszítják azokat a gyülekezet tagjai között, akik azután fejből megtanulják a nekik kiosztott részt. Sok kínai keresztyén számára a Biblia valóban a színaranynál is értékesebb. Nekünk is fel kell fognunk, hogy milyen érték Isten Igéje, és semiképpen sem szabad közömbösen kezelni azt.

Az Ige fejből tanulása

Nagy jelentősége van az Ige fejből való tanulásának is. Ha már egyszer a fejedbe vésődött az Ige, mindig ott lesz majd, ha szükséged lesz rá. Eljön az idő, amikor a megtanult igehely vagy igevers óriási segítség lesz a számodra. Vigasztalást fog adni szívednek, megsegítést az erős kísértés idején.

A 119. Zsoltár 11. versében mondja a zsoltáros: "Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened." Bár jó dolog a Bibliát magaddal hordozni a táskában, zsebben, de a legeslegjobb hely számára a szívedben van!

Az 5 Mózses 11:18-20-ban Isten a következőket mondja nekünk: "Vegyétek azért szívetekre és lelketekre e szavaimat...és tanítsátok meg azokra a ti fiaitokat...és írd fel azokat..."

A legjobb módja annak, hogy megjegyezzek valamit, ha leírom azt. Ha leírtam, ez segít még mélyebben az elmémbe vésni azt, sokkal mélyebben, mintha csak elolvastam volna. Talán többé nem is lesz szükségem arra a feljegyzésre ahhoz, hogy eszembe jusson. Úgy tűnik, hogy a megjegyezni való dolgoknak már a puszta leírása is segít könnyebben felfogni és tovább megjegyezni őket. Jó szokás jegyzetfüzetet tartani Bibliánk mellett. Amikor az Igét tanulmányozod, és

az személyesen szól hozzád, jegyezd le azt, amit Isten megmutatott neked. Talán ott, abban a pillanatban semmi különlegeset nem találsz majd benne, de a következő napon, vagy egy hónap múlva épp ez lehet az, amire nagy szükséged lesz egy adott helyzetben, és ami majd segít.

Az Ige gyakorlati alkalmazása

Végül, Isten Igéjét fontos átvinnünk a gyakorlatba, a mindennapi életbe, a mindennapi tevékenységekbe. Amint már előbb kifejtettem, Jézus azt mondta, ha az Igéjében maradunk, és abban kitartunk, akkor vagyunk az Ő tanítványai. Nem elég csak mindennap tanulmányozni a Szentírást, vagy akár fejből is megtanulni; annak hatással kell lennie életmódunkra. Nem elég az Igét forgatni, annak kell téged "forgatnia." Nem az a lényeges, hogyan jelölgeted a Bibliádat, hanem, hogyan jelölget a Biblia téged!

Az "Igében maradni" kifejezés ugyanaz, mint amelyet Jézus a János 15:7-ben használt, amikor a benne való megmaradásról szólt: "Ha én bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek."

Amint Jézusban maradunk, erőt és bátorságot merítünk Belőle. Akárcsak a szőlőtő a talajból, és az ágai a tőkéről táplálkoznak, nekünk is állandóan fenn kell tartanunk az Istennel való töretlen közösséget és barátságot. Ha az Igében maradunk, azt jelenti, ötleteinket és életünk irányvételét is abból merítjük. Következésképp, cselekvésünk és beszédünk megváltozik.

Ilyen hatással van-e rád az Ige ma? Az tartja-e fenn életed? Irányítja-e gondolataidat, hozzájárul-e a munkahelyi és otthoni életedhez, szabadidőd eltöltéséhez? Ha nem, nem vagy tanítvány. Csak akkor, és csakis akkor válunk tanítványokká, ha az Ő Igéjének tekintélye alá rendeljük magunkat, és elfogadjuk annak tanítását.

Kolossé 3:16 mondja: "A Krisztusnak beszéde lakozzék ti bennetek gazdagon." Vagy másféle módon kifejezve: "Hadd legyenek Krisztus szavai teljességgel otthon nálatok". Isten akarata, hogy az Ő Igéje kihasson életed minden területére, az otthonodra, munkádra, szabadidődre vagy imádkozásodra. Az Igében való megmaradás, és a mellette való kitartás szükségszerűsége a Krisztust követő tanítványságnak.

A tanítvány az imában

"És mikor imádkozol, ne légy olyan mint a képmutatók, a kik a gyülekezetekben és az utcák szegletein fenállva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom néktek: elvették jutalmukat. Te pedig a mikor imádkozol, menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyáddhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. És mikor imádkoztok, ne legyetek sok beszédűek, mint a pogányok, a kik azt gondolják, hogy az ő sok beszédükért hallgattatnak meg. Ne legyetek hát ezekhez hasonlók; mert jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved; Jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, a kik ellenünk vétkeztek; És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké. Ámen!"

Máté 6:5-13.

Miközben a tanítványságot tanulmányozzuk, nézzük meg a második fontos alapkövet, amely úgyszintén az Igében való megmaradással kapcsolatos. A tanítvány az ima embere kell, hogy legyen!

Ha ima nélkül akarunk az Isten Igéjében megmaradni, a Biblia tanulmányozása számunkra tulajdonképpen nem lesz más, mint csak egy tudásgyarapítási gyakorlat. Sőt, ha igazán vágyunk arra, hogy alkalmazzuk életünkben a tanítványság alapjait, az ima nélkülözhetetlenné válik számunkra. Az ima a kulcsa bizonyoságtételünk lelkeségének és erejének.

A hívő keresztyén számára az ima olyan létszükséglet, akár a lélegzés. Sajnos, sok hívő imaélete igencsak szegényes. Ez talán azzal magyarázható, hogy amikor imádkozunk, sokszor úgy tűnik, mintha épp semmi sem történne.

Amikor Jób felülvizsgálta összes szenvedéseit és próbáit, a következőt kiáltotta: "Nincs is közöttünk igazlátó" (Jób 9:33). Arra gondolt, hogy nem tudott találni senkit, aki szószólója lett volna, aki kiállt volna érte Isten előtt. Jób úgy érezte, nem járulhat Isten elé, szava nem jut el hozzá.

Bizonyára te is éreztél már így. Úgy tűnt, mintha Isten nem figyelne rád. Viszont ha elfogadtad Jézus Krisztust Uradnak és Megváltódnak, ez nem kell, hogy megtörténjen veled, mivel Jézus lehetővé tette számunkra, hogy bátran járulhassunk a kegyelem trónja elé segítségért a szükség idején (Zsid. 4:16). Jézuson, mint közbenjárónkon keresztül Istenhez jöhetünk. "Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus" (1Tim. 2:5). A Zsidókhoz írt levél 7. részének 25. versében azt mondja az Ige, hogy Jézus "mindenható, hogy esedezzenek" értünk.

Az imádkozás indítékai

A fejezetünk elején álló igehelyben, a Máté evangéliuma 6. fejezetében láthatjuk, amint Jézus legelőször tisztáz néhány általános félreértést az imát illetően. Az első ezek közül az ima háttérével, az indítékekkel kapcsolatos. Jézus azt mondja: "Amikor imádkozol, ne légy olyan mint a képmutatók, akik a zsinagógában vagy az utcákon állva imádkoznak, csak azért, hogy az emberek láthassák őket."

Az akkori "vallásos" emberek, a farizeusok problémája az volt, hogy azért imádkoztak, hogy másokra benyomást tegyenek. Az utcákon vagy a piacon felemelt kezekkel voltak láthatók, amint igen feltűnő módon imádkoznak. Akik látták őket, azt gondolták: "Nézd Isten emberét. Annyira szereti Istent, hogy mégcsak ki sem várhatja, hogy a zsinagógába érjen imádkozni."

Amit ők nem láthattak, az az volt, ahogyan az imádkozó személy önmagában bizonyára gondolkodott: "Micsoda jó szolgája vagyok én Istennek. Mindenki engem figyel. Mindenkire benyomást tesz lelkeségem. Milyen szent is vagyok én!"

Az ilyen fajta imára - bátran mondhatjuk - Isten nem figyel. A személy, aki abban van elmélyedve, hogy mit gondolnak róla mások, túlságosan is öntelt ahhoz, hogy sikeres legyen imája. Olyan mint az az öngazult farizeus akiről Jézus beszélt, aki "magában imádkozott" (Lásd Luk.18.). Isten nem hallgatja meg a büszkeséggel telt ember imáját, mivel az nem más mint bűn. A Biblia világosan kimondja: ha igazságtalanság van szívünkben, az Úr nem hallgat meg minket. Tévedés ne essék: a lelki büszkeség épp annyira bűn mint a hazugság vagy erkölcstelenség, sőt lehet, hogy egy hajszálnyival még rosszabb is azoknál.

Az imádkozás módjai

A másik tévhit az imát illetően, amellyel Jézus foglalkozott, a módra vonatkozott, ahogyan a farizeusok imádkoztak. Ők száraz, szertartásos imákat ismételték vég nélkül. Úgy tűnik azt hitték, minél hosszabban imádkoznak, annál lelkibb az, és annál kedvesebb Istennek.

Az imának szívből kell jönnie. Istennek nem jelent semmit az ékesszólás. Nem érdekli mennyire tökéletesen hangzanak imáink, rímelnék-e, vagy milyen hosszúak. Amire figyel, az imák őszintesége. Az egyik legtöbbször mondó, legmélyebb bibliai ima azé az emberé, aki azt mondta: "Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!" (Lukács 18:13). Nos, ez hatékony ima! Itt van valaki, aki őszinte Istennel szemben. Ez az ember azt mondta amit gondolt, és azt egyszerűen kitárta az Úr előtt. Néha annyira leköt bennünket az imastílusunk, hogy teljességgel elvétjük az ima lényegét.

Amikor Jézus az "imádkozás" szót használta, szó szerinti értelmezésben ez azt jelentette "várni előre". "Várni" vágyakozást jelent. Ez szívünk reményteljes kívánsága. Az "előre" cselekvést foglal magába. Valamit szívünk mélyéből kívánunk, és ezt a vágyat Isten trónja elé visszük. Gyakran a szánkkal és elménkkel végigmondunk valami szertartásszerű imát, miközben szívünk egyáltalán nem vesz abban részt.

A Máté 6:8-ban, Jézus leleplez még egy gyakori félreértést az imával kapcsolatban. Azt mondja: "Jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle". Isten ismeri szükségleteinket, még mielőtt kérnénk! Az ima nem Isten útbaigazítása vagy tájékoztatása. Sem Isten akaratának megmásítása. Egyesek azt hiszik, hogy hathatnak Istenre, vagy valamilyen módon irányíthatják Őt az imán keresztül. Semmi sincs ettől távolabb. Az igazi imádkozás nem Isten meggyőzése valamire, amit Ő nem akar megtenni, hanem az Ő akaratának előmozdítása. Az ima nem a mi akaratunkat jelenti a mennyben, de Isten akaratának megvalósítását a földön. Luther Márton mondta: "Imádkozásunk által magunkat változtatjuk és nem Őt".

A mintaima

Lássuk most az imapéldát, amelyet mi "Miatyánk"-ként vagy az "Úr imája"-ként ismerünk. Ez utóbbi elnevezés (angolul: "Lord's Prayer" - a fordító megjegyzése) valójában helytelen, hiszen ez nem Jézus személyes, önmagáért szóló imája volt, hanem mintapélda a tanítványok számára, hogy megtanítsa őket imádkozni. Jézus sohasem kellett, hogy önmagáért imádkozza: "Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek", hiszen büntelen volt. Ez a tanítványainak és nekünk szóló ima volt. Helyesebben "Tanítványi imának" nevezhetnénk. Mivel ez a könyv épp a tanítványságról szól, illene jól megérteni ezt az imát.

Ezen imán belül megtalálhatók azok az alapelvek, melyek segítenek megérteni velünk Istennel való kapcsolatteremtésünk módját. A tanítványok figyelték Jézust, amint imádkozott. Láthatták, miként tölt sok időt Atyjával. Láthatták bensőséges és közeli kapcsolatát az Atyával. Ugyanakkor láthatták a szertartásos, hideg, betanult imákat, melyeket a vallásos képmutatók mondtak. Épp ezen okból jöttek a tanítványok Jézushoz a kéréssel: "Urunk, taníts meg bennünket imádkozni".

"Ti azért így imádkozzatok" - kezdte Jézus mondanivalóját. Hadd emeljem ki, hogy nem egy dobozba zárt, formába öntött, kötelező imát adott át nekik Jézus. Ez az ima tulajdonképpen sehol sem ismétlődik az Újszövetségben. Persze, szó sincs arról, hogy téves lenne, vagy bűn lenne épp ezt az imát imádkozni, vagy istentiszteletünk kifejezéséként használni. Amiről szó van: nem lenne szabad csupán szertartásosan megközelíteni. Nincs semmi misztikus vagy különleges háttere ennek az imának, ha a maga egyszerűségében kezeljük. Azonban sokat tanulhatunk belőle - formájából és szerkezetéből - ahhoz, hogy még hatékonyabban imádkozhassunk. Minden ima és imádkozás alap-mintája ez.

Ez az ima két részre oszlik. Az első öt kérelem amely benne található, Isten dicsőségére összpontosít, míg az utóbbi három az emberi szükségletekkel foglalkozik. Ki kell hangsúlyozni azt a részletet, hogy az ima így kezdődik "Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben", nem pedig "mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma". Milyen gyakran fordítjuk mi ezt meg: a saját szükségleteinkkel kezdjük az imánkat!

Elsőbbségek az imádkozásnál

Amikor imádkozunk, tudnunk kell mindenekelőtt kihez beszélünk! Jó dolog egy kicsit megállni mielőtt imádkozásba kezdünk, és felfogni, hogy a világmindenség Teremtőjéhez akarunk szólni. Oly gyakran Isten elé járulunk, és oda sem figyelve elhadarjuk kéréseinket. Először el kellene csendesednünk, és várnunk kellene az Úr előtt, mielőtt bármit mondanánk. Majd miután egy ideig elgondolkodtunk arról, hogy kihez is beszélünk, sokkal nagyobb tisztelettel fogjuk imádkozni azt, hogy: "Mi Atyánk..."

Ennek a kifejezésnek világossá kellene tennie előttünk, hogy akihez szólunk, az a mi Jóságos Atyánk, akinek szívében a mi legjobb javunk van. Az 1 János 3:1-ben ez áll: "Lássátok milyen nagy szeretet adott nekünk az atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!" Ebből kifolyólag biztosak lehetünk benne, hogy bármi is történjék, és akármilyen is imánk eredménye, az összhangban van Isten akaratával. Mi talán nem mindig egyezünk az Ő döntésével, de bizonyosak lehetünk afelől, hogy az Ő akarata ránk nézve a legjobb. Mi tudjuk, hogy örökkévaló szeretettel szeret bennünket.

Ugyanúgy, amikor mi a Mennyei Atyánkhoz imádkozunk, ennek azt is eszünkbe kell juttatnia, hogy Ő a Teremtő. Ez ki kellene, hogy váltsa csodálatunkat, és meg kellene, hogy töltsé szívünket alázattal. Tehát már csupán a "Mi Atyánk" szavak kiejtése segít az imára felkészíteni szívünket, miközben látjuk azt, hogy milyen semmik vagyunk az Ő hatalmasságához képest.

Szenteltessék meg a te neved

A tanítványok mintaimája a "szenteltessék meg a te neved" kifejezéssel folytatódik. Azt követően, hogy felfogtuk kihez beszélünk - szerető Atyánkhoz és mindenek Teremtőjéhez - az Ő szentségére figyelmezhetünk. A "szenteltessék meg" kifejezés fordítható így is: "megbecsült, tisztelt," vagy "szent" legyen a Te neved. Ehhez kapcsolódik a felismerés, hogy mi is szent, illetve Jézus Krisztusnak szentelt életet kell, hogy éljünk. Mert Ő szent, mi is szentek akarunk lenni. Minden törekvésünknek, érdeklődésünknek és vágyunknak arra kell összpontosulnia és azt kell elárulnia, hogy mi a szent Istent követjük.

A hatékony ima az Isten dicsőségéért mondott ima. Ha végigolvasod a Bibliát, látni fogod, hogy a nagy imák, amelyek leírattak az Igében, mindig Istent dicsőítették, és Őt magasztalták, emelték ki (mint például Illés imája a Kármel hegyén, lásd 1 Királyok 18).

Jakab levele 4:3-ban mondja az Ige: "Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt." Az imádkozás lehetősége nem azért adatott nekünk, hogy mi követelődzzünk Isten előtt. Azokért a dolgokért kellene imádkoznunk, amiket Ő akar adni nekünk. Ha Isten mindent megadna amit csak kérünk Tőle, ez teljesen tönkretenne bennünket. Inkább az Ő dicsőségét keressük, mint a mi saját kívánságainkat.

Azt találom, hogy amikor Isten dicsőségét keresem, az Ő akaratát és az Ő királyságát - Ő megáld. Nem rossz kérni Istentől azt amiről tudjuk, hogy feltétlenül szükséges, de én például ilyesmivel kezdem az imámat: "Uram, én úgy gondolom ezt jó lenne ha megtennéd, és tényleg azt hiszem meg kellene tenned, de legyen meg a Te akaratod. Ha valamiben hiányom van Uram, ha van még valami ezen felül amiről én nem tudok, ne az én kérésem alapján adj nekem. Tudom, hogy bármi, amit Te tenni fogsz, a legjobb." Úgy gondolom, ez olyan ima, amelyben Isten dicsősége a középpont.

Jójjön el a te országod

A következő kifejezés a mintaimában a "Jójjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben úgy a földön is." Nem imádkozhatja valaki "Jójjön el a te országod" amíg előbb nem imádkozta, hogy "Menjen el az én országom." Gyakorlati, hétköznapi imáink oly gyakran a mi országunk építését szolgálják. Saját hajónk kapitányai akarunk lenni, és saját sorsunkat magunk akarjuk irányítani. Nos, ez nem mehet így, ha tényleg és igazán az Ő országát keressük, és ha igazán őszintén akarjuk követni Őt. Át kell Neki adnunk a teljes irányítást.

Épp ezért, alapvető fontosságú, hogy ismerjük Isten akaratát, hogy imádkozhassunk azért. Az 1 János levele 5:14,15-ben találjuk: "És ez az a bizodalom, amelylyel ő hozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket: És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk ő tőle."

Ha Isten akarata szerint imádkozol, imáid mindig meghallgattatnak. Ahogy Jézus mondja a János 15:7-ben: "Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek." Szó szerinti fordításban ez az Ige jelentése: "Parancsolom, hogy kérjétek bármit magatoknak, és az a tietek."

Amint az Isten Igéjével sok időt töltünk mint tanítványok, és megismerjük Isten akaratát és kívánságát, imáink megváltoznak. Többé nem lesznek önzők, önmagunkkal elfoglaltak. Ehelyett, Isten dicsősége és akarata felé fognak fordulni. Amint ráhangolódunk akaratára, majd elkezdünk érte imádkozni, látni is fogjuk annak eredményét. Sok ima megválaszolatlan marad, mert Isten akaratán kívül áll.

Ha már egyszer felismertük Isten akaratát, erőteljesen és teljes meggyőződéssel imádkozhatunk érte. Hihetjük, hogy meg fog történni amit kérünk, hiszen tudjuk, hogy nem csupán a mi elképzelésünkről van szó. A Jakab levele 1:6,7-ben olvassuk, hogy aki imádkozik "kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól."

Amikor Jézus szülővárosába ment, arról tudósít bennünket az Ige, hogy "nem is tőn ott sok csodát, az ő hitelenségök miatt" (Máté 13:58). Más szóval, a hitelenség érvényteleníti imáinkat. Hittel kell imádkoznunk.

Nos, de hogyan tehetünk szert ilyen hitre? Amint a Biblia mondja: "Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által" (Róm.10:17). Imádkozhatok valakiért tudván, hogy Isten megmenti lelkét, hiszen az Igében világosan mondja, hogy Isten "nem akarja, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson"(2 Péter 3:9). Így én imádkozhatok, és reményteljesen hihetem, hogy Isten meg fogja érinteni, meg fogja menteni azt a személyt akiért imádkozom. De mindezen felül jó tudni, hogy a végső eredmény csakis Isten munkája, nem az én imám "munkálta" ki azt.

Bibliai tekintéllyel imádkozhatok országom, városom, otthonom, vagy gyülekezetem általános lelki ébredéséért. Hiszem, hogy ez az amit Isten akar tenni, mert ezt világosan kimondja Igéjében (lásd pl. 2 Krónika 7:14). Még személyesebb módon imádkozhatok azért, hogy Isten olyanná tegyen mint Jézus, és hogy kijelentse akaratát nekem (lásd: Róm. 8:29; 12:2). A Szentírás teljesen világos sok dologban Isten akaratát illetően.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma

Miután megállapítottuk kihez beszélünk, és felismertük hol állunk hozzá képest, elmondhatjuk az első kérelmet: "Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma."

Hadd ismétljem meg még egyszer a sorrendet, amelyet Jézus ebben a példaimában nekünk, mint tanítványainak adott. Annak alapján ahogyan egyesek ma imádkoznak, azt hinnénk, Jézus így mondta: "Ti azért így imádkoztatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma..." De Isten nem egy mennyei kiszolgáló pincér. Mielőtt a személyes imakérelem kimondatik - tanítja nekünk Jézus - először be kell látni ki az akihez szólunk, dicsőséget kell neki adni, és inkább az Ő akaratát kérni, mint a sajátunkat.

Figyeljük meg, hogy az ima nem így mondja: "Add meg nekünk ebben az évben az évi kenyerünket", vagy esetleg: "Add meg nekünk az e hónapra szóló kenyéradagot." Isten azt akarja, hogy Őrá támaszkodjunk naponta! Sajnos, sok ember nem akar Istentől függni. Inkább magában bízik.

Figyelmet érdemel az is, hogy Jézus önmagát az élet kenyérének nevezte. Keresnünk kell az új, friss, mindennapi találkozást Jézus Krisztussal, hogy részesüljünk Belőle - az élő kenyérből. A tegnapi kenyér már nemigen jó mára. Nagyban olyan ez, mint a manna, amelyet Isten biztosított Izráel népének azok pusztai vándorlásakor. A manna nem maradt meg másnapra. Megromlott és megüszkösödött. Csak arra a napra volt jó.

Ugyanígy Isten neked is új, friss vezetést akar adni minden nap. Az Ige elmondja: "Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága! Minden reggel meg-megújul" (Jeremiás siralmi 3:22,23). Isten életet és frissességet akar adni a Vele való kapcsolatunkba, miközben az életünkben munkálkodik.

Bocsásd meg a mi vétkeinket

A második határozott kérelem: "Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek." Az igaz tanítvány fel fogja ismerni a bűnvallomás szükségességét, mivel az Ige

figyelmeztet rá, hogy a megvallatlan bűn akadályozza az imát. Amint már mondtam is, a Biblia ezt mondja: "Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram" (Zsoltár 66:18). Más szóval, ha bűnre hajlok, vagy bűnt tartogatok az életemben, Isten nem fog meghallgatni. Mindig eszünkbe kell jusszon, hogy kérjük Istentől bűneink bocsánatát, azokét is, amelyeknek nem vagyunk tudatában. Végső soron, az egyetlen bűn, amelyet Isten nem bocsáthat meg az, amelyet nem akarunk megvallani.

Egyesek félreértették a mondat második részét: "Miképpen mi is megbocsátunk azoknak akik ellenünk vétkeztek." Azt vallják, a bűnbocsánat feltétele, hogy először meg kell bocsátanom másoknak. Ebben nem hiszek, egyszerűen már azért sem, mert ellentmond más igei tanításoknak. Egyedüli alapja annak, hogy Istentől bűnbocsánatot kapjunk az, hogy kérjük tőle: "Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól" (1 János 1:9).

Isten nem tette a megbocsátást a mi megbocsáttatásunk előfeltételévé. Amit mond ez: "Ha tényleg igazán megbocsátatott neked, és ha csak valamit is megértettél ezzel a megbocsátással kapcsolatban, te is meg fogsz bocsátani az embereknek. Ha te nem bocsátasz meg másoknak, megkérdőjelezem azt, hogy bármit is tudnál az isteni megbocsátásról az életedben."

A megbocsátást kapott személyből megbocsátást adó személy lesz. A valódi tanítvány nem fog rosszat vagy haragot hordozni szívében mások iránt. A tanítvány tudja, hogy ez akadályozná imaéletét és Istennel való kapcsolatát. Soha ne felejtjük el, amit Jézus mondott: "Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok"(János 13:35).

Ezért, Isten embere nem járhat keserűséggel, haraggal vagy ellenségességgel a szívében felebarátja iránt anélkül, hogy ne tudná, hogy az bűn. Meg kell bocsátanunk, amint nekünk is megbocsátatott.

Szabadíts meg a gonosztól

Jézus ezzel fejezi be az imát: "És ne vígy minket kísértetbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mind örökké." A "gonosztól" egészen világos utalás a sátánra.

Fel kell ismernünk teljes gyengeségünket ha Isten nélkül vagyunk, és a lelki harc valóságát amelyben élünk. Szükségünk van Atyánk védelmére. Nélküle sebezhetők és teljesen védtelenek vagyunk. Tőle függ mindennapi kenyerünk, az Ő akaratától, hogy merre haladunk, ezért teljesen az Ő erejére kell támaszkodnunk.

Végül ez a mintaima, mint előttünk álló példa rámutat: sohasem szabad feladnunk, hogy "szüntelen imádkozzunk" (1 Thess. 5:17). Ha ezt tesszük, a hatékony ima ezen összetevői segíteni fognak nekünk az előrehaladásban, amint Jézust követjük a tanítványságban!

A tanítvány az egyházban

"És foglalatosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben. Támada pedig minden lélekben félelem, és az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala. Mindnyájan pedig, akik hívének, együtt valának, és mindenük köz vala; És jószágukat és marháikat eladogaták, és szétosztogatták azokat mindenkinek amint kinek-kinek szüksége vala. És minden nap egyakarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesednek vala eledelben örömmel és tiszta szívvel, dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel."

Ap.Csel. 2:42-47.

Nos, eddig két alapvető elemét láthattuk a Jézust követő tanítványságban való növekedésnek: odaadó tanulmányozását és megtartását Isten Igéjének, és a rendszeres, kitartó imádkozást.

A harmadik alapeleme annak amit mi "radikális keresztyén életnek" nevezünk, az Egyháznak, a gyülekezetnek a tanítvány életében betöltött szerepét és jelentőségét firtatja. A tanítvány állandó közösségét a gyülekezettel és részvételét a gyülekezetben nem lehet eléggé hangsúlyozni. Amikor a gyülekezetbe jövünk és ott megállapodunk, abban a helyzetben vagyunk, hogy átadhatjuk másoknak, amit Isten nekünk adott. Minden egyes keresztyén fontos része Krisztus testének, és Isten mindannyiunknak egyéni ajándékokat adott.

A Zsidókhöz írt levél 10. fejezetének 24. és 25. verseiben erre egy kulcsige található: "És ügyeljünk egymásra, a szeretetre és jó cselekedetekre való felbuzdulás végett, el nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképen szokásuk némelyeknek, hanem intvén egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy ama nap közelget."

Figyeld meg a hangsúlyt: nem az a lényeges amit a hívő a gyülekezettől kap, hanem amit Ő adhat. A gyülekezet nemcsak egy hely, ahova el tudunk jönni, hogy hallgassuk és tanuljuk Isten Igéjét, és dicsőítsük Őt; a gyülekezet szerepe az is, hogy benne felkészíttessünk a szolgálatra. Az "áldj meg, etess meg, tégy valamit értem" helyett, az ő hozzáállásuk ilyen lesz: "segíteni akarok. Követni akarom Jézus példáját, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon."

Persze, ez nem azt jelenti, hogy a hívőknek nincs szükségük arra, hogy nekik is szolgáljanak, és lelkileg gondolják őket ha a gyülekezetbe mennek, de fel kell ismernünk a kiváltságot, és egyben a kötelességet, hogy adjunk is. Ezt még a következő fejezetben részletesebben meg fogjuk vitatni. Amit most fontos megjegyeznünk, az a következő: ha szükség adódik, vagy lehetőség nyílik Istent szolgálni, el kell tudnunk hagyni kényelmes ülőhelyünket a kedves kis, jól fűtött (vagy hűtött) gyülekezetünkben, és önkéntesen kell cselekednünk. Az igazán hálás szívű keresztyének a helyes hozzáállása ez: "Isten oly sokat adott nekem, most válaszul, én is adni akarok másoknak."

Sok-sok ember cselekvés nélküli, passzív szemlélővé vált a gyülekezetben, vagyis az "áldj meg-klub" tagjává. Ez az életvitel lelki pangáshoz vezet. Keresztyének, akik évek óta ismerik az Urat, és akik rendszeresen ott voltak a gyülekezetben a bibliaórákon, teljesen "ellustulhatnak" lelkileg, ha csak azokban a tevékenységekben vesznek részt, amelyek az ő hasznukat szolgálják. Isten nem akarja, hogy csak befogadjunk, és soha, soha semmit ne adjunk át másoknak.

A korai Egyház titka

Hogy még jobban megérthessük, hogyan kell mint tanítványoknak Krisztus Egyházában tevékenykednünk, tekintsük meg az újszövetségi Gyülekezetet, ahogyan azt Jézus megalkotta és felállította. A Cselekedetek 2. fejezete, amelynek részlete olvasható fejezetünk elején, leírja az Egyház életének első napját. Láthatjuk az első század tanítványait

akcióban. Ugyanakkor itt megtalálhatjuk azon elveket is, amelyek a gyülekezetet hatékonyá teszik, és megmutatják mi a tanítvány szerepe abban.

Már az első, futólagos ránézés alapján észre lehet venni, hogy a korai Egyház teljesen más volt, mint a mai keresztyénség nagy része. Ami nekik közönséges, normális volt, az nekünk radikális. Ezért is neveztük el a tanítványságot "radikális keresztyén életnek". A normális keresztyén életvitel, ahogyan az Újszövetség leírja, lelkes, Szentlélekkel és erővel telt, minden akadályt félretevő átadottság volt Istennek és az Ő Igéjének.

Erő az élethez

Mindig jusson eszünkbe, hogy az első gyülekezet mozgatója a Szentlélek volt. Hogy hatékony keresztyén életet éljünk, nekünk is a Szentlélek erejére kell támaszkodnunk. Létezik egy erődimenzió a megtérésen túl, amely minden keresztyénnek a rendelkezésére áll. Amikor megtérünk, attól kezdve a Szentlélek lakozik bennünk. Ő ott van, hogy elvezessen bennünket minden igazságra. Ott van, hogy elpecsételtessünk az Ő bizonyosságával, hogy Isten gyermekei vagyunk.

De létezik ezenfelül még egy munkája, hogy erőforrásunk legyen hitéletünkben. A Cselekedetek könyvének első fejezetében Jézus mondta a tanítványainak: "Vesztetek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim...". A szó, amelyet itt Jézus használt - "reátok" - egészen más, mint amelyek másutt szerepelnek az Igében, amikor a Szentlélek belénk költözéséről beszél. Ez a megtapasztalás megerősítés, erőfelvétel, amely megadja nekünk a szükséges kitartást a keresztyén élethez. Ez nem megerősítés arra, hogy "lelki, szellemi gyakorlatokat" végezzünk, se nem kifogás az érzésközpontúságra, a csupán érzelmi megnyilvánulások utáni rajongásra. Ez, erő a kiegyensúlyozott életre, erő arra, hogy bátran kiállhassunk hitünk mellett, és azt megosszuk másokkal.

A korai Egyház a Lélek erejében kezdte működését, és úgy is folytatta. Ha fejlődni akarunk, és hatásosan bizonyosságot tenni Jézus Krisztusról, a Szentlélek erejében kell kezdenünk, és az Ő erejében maradnunk életünk végéig.

Az első tényező, ami az első tanítványokat annyira sikeresé tette, az Apostolok Cselekedetei 2:42-ben található: "És foglalatosok valának az

apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben."

Foglalatosok valának

Ezen korai hívők lelkesedéssel vettek részt a gyülekezet életében. És nem csupán lelkesedés állt tevékenységük háttérében, de kitartás, odaadás is. A lelkesedés és az odaadás volt a kulcs számukra Isten akaratának teljesítéséhez.

Az első keresztyének nem becsülték le a szabad gyülekezés lehetőségeit. Minél többet utazok, annál hálásabbá válok azért, amit Isten tesz itt nálunk, a saját gyülekezeteinkben. Különböző országokból származó lelkipásztorok mesélték nekem, hogy milyen nehéz nekik tenniük azt, amit Isten akar, mindazon korlátozások mellett, amelyet országuk vezetősége ruház rájuk. Mások, akik börtönben voltak az evangélium hirdetéséért, elmondták miként tartóztatták le, majd gyötörték őket és gyülekezetük tagjait Jézus követéséért. Mi pedig itt, most, nagy szabadságot élvezünk. Meg kellene ezt becsülnünk. Mindig jusson eszünkbe, hogy imádkozzunk testvéreinkért, akik a tilalmak és korlátozások alatti országokban élnek.

Milyen a mi hozzáállásunk a gyülekezetbe járást illetően? Az 1 Péter 2:2 mondja: "Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete."

Amikor a gyülekezetbe indulsz, vajon ez a mély vágyakozás van-e a szívedben? Sóvárogsz-e utána igazán? Az ilyen vágyódás bizonyára megváltoztatja az életedet.

Merre irányult ez a vágyódás, lelkesedés a korai hívők életében? Az apostolok tanítása irányába! Már beszéltünk róla, milyen fontos az Isten Igéjének tanulmányozása. A korai Egyház foglalatos volt az Igében. Mint tanítványoknak, nekünk is ezt kell tennünk.

A közösség

Azt is olvassuk, hogy a korai keresztyének kitartóan részt vettek a közösségben. Manapság, mintha elvesztettük volna e szó valódi értelmét. Gyakran halljuk azt olyan gyülekezeti összejövetelek kapcsán, ahol "étel, vigasság meg közösség" van. De vajon ezt élték-e az első keresztyének? Tulajdonképpen mi is az, hogy közösség?

Először is, a közösség nem feltétlenül valami keresztyén jellegű szociális vagy társalgási tevékenység. Bár ez is hozzá tartozik, de az igazi közösség sokkal mélyebb odaadással függ össze. Az Igében ennek kifejezésére egy teljesen jellegzetes és kizárólagos szó szerepel, a görög *koinonia*. Ez egy jelentésekkel teli, gazdag szó, mely még az "osztás", "hozzájárulás", "részvétel", "társalgás" illetve "barátkozás", és egy közös cél érdekében való "társulás" szavakkal is lefordítható. Ezen szavak mindegyike teljesen más megvilágításban adja meg a szó megfelelőjét.

A közösség részben egy összekötő kapocs két személy között, amelyhez barátság, lelki bensőségesség, őszinteség, egység és társ kapcsolat tartozik amint együtt Krisztust követik itt a földön.

A társalgás szó barátságról és közelségről beszél. Isten akarja, hogy ne csak neki legyünk barátai és bizalmas társai, de egymásnak is. Ez egy kapocs, amely összekötheti a keresztyéneket, és oly közel hozhatja őket egymáshoz, mint semmi más ezen a világon, még a családi kapcsolatoknál is közelebb. Két hívó ember egészen sajátos módon oszthatja meg egymással azt, amit Isten Lelke végez életükben. Azután itt van a "társulás" szó, ami együttműködést, együttműködést hordoz magában. A közösség nem csupán valami titokzatos vagy jellemezhetetlen társalgás, hanem ugyanúgy gyakorlati is. Hozzá tartozik a másik személy segítése, a vele való közös munka, majd az érte való imádkozás, és a közös dicsőítés.

Végül, ide tartoznak a hozzájárulás és megosztás elemei. Ezek magukban foglalják a gyakorlati segítséget, amint testvéreinkkel élelmet, ruházatot és más szükségleteket osztunk meg. A Jakab levelének 2:15,16-ban olvashatjuk, hogy ha testvéreinket szükségben látjuk, és nem segítünk rajtuk, nincs hitünk! Amikor ilyen helyzetbe kerülünk, engedelmeskednünk kell Istennek, és segítenünk rajtuk. Ez a közösség. Világosan láthatjuk a közösségi élet ezen elemét a korai Egyház keresztyéneinél, amikor azt olvassuk "mindenük közös vala."

Isten kedvét leli népének *koinonia* közösségben való együttlétében. Sőt, Ő megígérte, hogy ezeken az alkalmakon különleges módon jelen lesz. Izráel népének "dicséretei között lakozott", mondja a 22. Zsoltár. Ez igaz ránk nézve is, amikor közösen dicsőítjük és magasztaljuk Őt. Amikor mi és a többi hívó, tekintetünket körülményeinkről és gondjainkról az Úrra

emeljük, ez minden mást a helyes távlatba helyez. Isten jelenléte különleges módon tapasztalható ilyen alkalmakkor.

Isten még a keresztyének beszélgetéseiben is sajátosan jelen van. A Malakiás 3:16-ban találjuk megírva: "Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtt azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét." Az eredeti héber szövegben a kifejezés, hogy "Az Úr pedig figyelt és hallgatott" egy mozgó képet foglal magában. Jelentése: "teljes odafigyelés", "fülhegyezés", "odahajlás, hogy minden szót meg lehessen hallani."

Isten lényegében ezt mondja: "Amikor az én népem közösségre jön össze és rólam beszélnek, ez megüti a fületem. Arra indít, hogy lehajoljak és odafigyeljek oly nagyon, hogy egy szó se kerülje el a figyelmemet." Ez egyaránt izgató és félelmetes. Már bizonyára hallottad, hogy Jézus láthatatlan részvevője minden beszélgetésnek. Nos, gondolkozz el ezen! Amikor Jézus hallja, hogy nevét említjük miközben keresztyén testvéreinkkel beszélgetünk, ekkor azt mondja: "Rólam beszélgetnek. Hallani akarom."

És ha mindez nem elég, még egy emléktekercs is íratik előtte azok nevével, akik félik az Urat és tisztelik az Ő nevét őszinte bibliai közösségben!

A közösségen és együttilten kívül a korai keresztyének foglalatosságok voltak még a "könyörgésekben", azaz az imádkozásban. A "könyörgés" szó lefordítható még a "kitartó és állhatatos komolyság, rendületlenség" kifejezésekkel is. Amint a legutóbbi fejezetben szó volt róla, az ima nemcsak, hogy kulcseleme a tanítványságnak, de az élő gyülekezet alaptevékenysége is. A korai Egyházat állhatatos, állandó ima jellemezte.

Öröm és a szívnek egysége

Krisztus Gyülekezetének első tanítványai "örömmel" voltak megtelve, és a "szívük-lelkük egy vala" (lásd: Ap.Csel. 2:46 és 4:32). Örülj-e, amikor itt az ideje, hogy reggel felkelj és a gyülekezetbe menj? "Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába!", mondja Dávid a 122. Zsoltárban. Manapság (főleg amikor mérkőzés van a tv-ben), egyesek azt mondanák: "Mérgező vagyok, mikor mondják nékem: menjünk el az Úr házába!"

Nem érdekes, hogy milyen könnyen kezdődik vita vasárnap reggel a gyülekezetbe indulás körül, különösen ha máshová is menni kellene? Százféle kifogással rukkolunk ki, hogy épp aznap miért nem mehetünk: "Úgy néz ki, ma esni fog az eső" vagy "Túl nagy a tumultus" stb. Ugyanakkor, nem gondolkoznánk sokat azon, hogy menjünk-e bevásárolni esős napon, még ha az áruházig kilométereket kell is gyalogolni. Ez mind az elsőbbségek kérdése, vagy nem?

Hallottam, hogy valaki azt mondta: "A kifogás csak egy hazugságokkal teli zsák, amelyet indoknak neveznek." Az első század keresztyénei, úgy néz ki, sohasem jöttek elő kifogással. Ehelyett "szívüklük egy volt." Közös életcéljuk volt, és egy irányba haladtak.

Amikor a hegyi beszédben tanítványaihoz szólt Jézus, azt mondta: "Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz. Ha pedig a te szemed gonosz, a te egész tested sötét lesz" (Máté 6:22-23). Ha odaszenteltük magunkat Istennek, és egyedül az Ő céljának, először Őt fogjuk keresni, és életünk fényvel lesz teli. Ezzel szemben, ha szemünk sötét, ez azt jelenti, hogy kétfelé nézünk: talán az Úr felé nézünk, de ugyanakkor nézünk a világra is. Ha megpróbáljuk megragadni mind amit a világ, mind amit Isten nyújt, életünk sötétséggel és zürzavarral lesz teli.

A korai Egyház csak a lényegre összpontosított, és nem engedte, hogy ennek bármi útját állja. Ha megengedjük magunknak, hogy a világ dolgaiból táplálkozzunk, ez el fogja venni étvágyunkat az Igétől, és el fog távolítani bennünket az Úrtól. Ez csökkenteni fogja az imával való foglalatosságunkat, és azt a vágyunkat, hogy Istenéi legyünk. De ha igazán tanítványokként élünk, mindig örülni fogunk ha istentiszteletre mehetünk, és alig fogjuk kivárni a vasárnapot vagy bármely hétköznapi összejöveteli alkalmat. A más keresztyénnel való találkozás és közösség lelki oázisként fog hatni, ahol felfrissülhetünk. Ez alkalom lesz egymás bátorítására a kitartásra, hogy amikor kilépünk e világba, Jézus Krisztus bátor bizonyosságtevői legyünk.

Növekedés Jézusban

Végül azt olvassuk, hogy az Úr "minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az idvezülőkkel." Az egészséges gyülekezet növekvő gyülekezet. Ugyanúgy, az egészséges hívő fényes világosság ebben a sötét világban. És bár az Úr naponta növeli a gyülekezet létszámát, Jézus

tanítványának Isten eszközének kell lennie, aki Krisztushoz vonzza az embereket azzal, hogy kiveszi a részét a gyülekezet életében.

Tanítvánnyá tenni másokat

"Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmentén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig."

Máté 28:18-20.

Most értünk oda ahhoz a gyakorlati eredményhez, amit Jézus Krisztus tanítványként való követése hoz: annak átadásához, amit tanultunk, vagyis mások tanítvánnyá tételéhez. Jézus utasításokat adott nekünk, mielőtt felvitetett volna. Hogy átérezhessük ezen rendelkezések határfokát életünkre nézve, két fontos megfigyelést kell tennünk.

Először, a három Ige, amelyet éppen elolvastál, gyakran a "nagy küldetés" nevet viseli. Figyeld meg, hogy ez *megbízatás*, *kiküldés* és nem *javaslat*. Jézus sohasem ajánlotta nekünk, a követőinek, hogy vigyük az evangéliumot a világnak. Ez parancs *volt*, és az is *maradt*!

Másodszor, ezen szavak nem csupán a 12 eredeti tanítvány felé irányultak, és nem csak a lelkipásztorok, evangélisták, vagy misszionáriusok számára érvényesek. Ezek Jézus minden követőjéhez és tanítványához szólnak. Ha én az Ő tanítványa vagyok, számomra parancs, hogy menjek és tanítványokká tegyek másokat. Ha ezt nem teszem, nemigen vagyok Jézus igazi tanítványa!

Mit jelent akkor tanítvánnyá tenni? A 20. vers ekképpen fogalmazza meg: "Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek." Egészen egyszerűen, ez nem csupán hitünk megosztását jelenti másokkal, hanem akképpen élni hitünket, hogy az emberek azt láthassák a gyakorlatban, vagyis: tanítani az evangélium üzenetét szóval és bemutatni példával. Ezzel összhangban helyes alapunk van ahhoz, hogy megvizsgálhassuk, mit jelent mások tanítvánnyá tétele.

Hogyan eredményesen megosztani hitünket

Hadd hangsúlyozzam, hogy Isten sohasem fog kérni tőlünk olyat, amihez nem ad erőt is megtennünk. Isten hívása - Isten általi képessé tétel (lásd: 2 Korintus 3:4-6). Ha parancsolatot adott nekünk arra nézve, hogy menjünk ki és tegyünk tanítványokká, bizonyosak lehetünk benne, hogy Ő is ott lesz, hogy megerősítsen és képessé tegyen bennünket ennek véghezvitelére.

Figyeld meg, mit mondott: "Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká..." Mi az összefüggés? Ha Őbenne van az erő, Ő pedig bennünk él, akkor az Ő ereje, és minden ami szükséges a rendelkezésünkre áll, hogy elvégezzük a feladatot!

Mindannyiunknak kérnünk kell Istent, hogy adjon jókora bátorságot és elszántságot az Ő Szentlelke által. Ennek az elszántságnak láthatjuk érdekes bemutatását Péter és János apostolok életében az Apostolok Cselekedetei 4:23-31-ben. Péter és János az evangéliumot prédikálta, idegesítve és az örültségbe kergetve ezzel a kor vallási vezetőit. Az eredmény az lett, hogy letartóztatták őket, és megtiltották nekik a prédikálást. Ők ennek nem tudtak eleget tenni, ezért így imádkoztak: "Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre: és adjad a te szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal szólják a te beszédedet" (lásd Ap.Csel. 4:29). Miután imádkoztak, a hely, ahol egybegyűltek megrendült, ők pedig megteltek Szentlélekkel, és kimenvén, bátorsággal folytatták a prédikálást.

Péter és János bajban voltak, mert nyíltan szóltak és kiálltak az Úr tanítása mellett. És erre ők mit tettek? Elmentek, és imádkoztak még sokkal nagyobb bátorságért! Megragadták Jézus ígétét, melyet nekik adott, az Ap.Cselekedetei 1:8-ból: "Veszték erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim." Többségünk heveny "gyávasági rohamot" kap, amikor arra kerül a sor, hogy megossza másokkal az evangéliumot, de kérnünk kell Istentől az erőt, amely rendelkezésünkre áll.

A legnehezebb része a bizonyosságtevésnek a kezdés, hogyan kikényszeríteni szánkból az első néhány szót a hitetlenekhez. Itt van döntő szerepe a Szentlélek erejének. De ha már elindult a dolog, tapasztalni fogod, hogy hited megosztása örömteli, áldásos tevékenység lehet. Arról nem is beszélve, hogy fontos szerepet játszatsz valaki örök sorsának alakulásában.

Sónak lenni

Jézus a tanítványságról szóló saját megfogalmazását Lukács evangéliumában a következővel fejezi be: "Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg?" (Lukács 14:34). Mire gondolt Jézus ezzel a példával? Mi a "föld sója", amiről beszél?

Hogy teljességgel megérthessük, amiről Jézus szólt, ismernünk kell az első század gondolkodását. A római kultúrában a só nagyon fontos volt. A napfény után, minden közül ami létezett, jelentőség szempontjából mindjárt a só következett. A római katonák zsoldját is például, gyakran sóban fizették ki. Ha tudjuk ezeket, megérthetjük amit Jézus mondott: "Ti vagytok a föld sója. Értékesek vagytok. Változást hozhattok."

Egy igen egyéni tulajdonsága a sónak az is, hogy mindenre, amivel kapcsolatba kerül hatást gyakorol. Csak egy kevéske só az ivóvízben már megérezhető. Hasonlóan, már egy hűségees keresztyén is kitűnik az istentelenek között!

A só azonban szomjat is kivált. Talán emlékszel még olyan esetre, amikor moziba mentél, és egy doboz pattogatott kukoricát vittél magaddal. Leültél, néztél a filmet, de miután ettél a kukoricából, irtó szomjas kezdtél lenni, mert az elárusító a bejáratnál jól megsózta azt, tudván, hogy visszajössz majd valami italért is.

Ugyanúgy, ha istenfélő életet élünk, ez kiválthatja a körülöttünk lévők lelki szomját, hogy ők is azt tegyék. Ha a hitetlen valami megkülönböztetőt lát benned, ha látja, hogy nem vagy olyan mint a többiek, és bizonyos lelki szabályok betartásával élsz, igen vonzónak találhatja ezt. Emberek sokaságára van hatással az is, ha látják a keresztyént szembenézni mindenféle nehézséggel és az továbbra is megőrzi békességét és nyugalmát. A mi életünk sokak számára az egyetlen Biblia, amelyet valaha is olvasnak majd. A keresztyének Isten által írt, és emberektől olvasott "élő levelek", mondja az Ige.

A lehető legnagyobb dicsérete egy keresztyénnek az, amikor egy nem hívő jön hozzá, és azt mondja: "Mi van teveled? Valami van benned, és szeretném megtudni mi az. Mondd, miben hiszel te?"

Ezt jelenti sónak lenni! Hitetlenek fejét verni a Bibliával nem bizonyosság Jézus Krisztus mellett. Sokkal hatásosabb bizonyosságtevés, amikor a körülötted lévő nem hívők láthatják a különbséget, amit Isten tett az életedben. Még egy olyan "csekélység" is, hogy a Bibliát magaddal viszed a munkahelyedre, és csendesen olvasod az ebédszünetben, óriási hatást gyakorolhat.

Jézus "emberhalászoknak" hívott el bennünket, és ehhez elengedhetetlen először is kidobni a csalétket és a horgot. Ha például vonaton utazok valahova, és beszélgetni szeretnék a mellettem ülővel, kiveszem a Bibliámat és magam mellé teszem. Egyes emberek rám néznek, mintha valami nagyon veszélyes betegségem lenne, és szeretnének gyorsan eltávozni onnan. De lesz valaki, aki megkérdezi, mit olvasok. Ez gyakran megnyitja az ajtót Isten igazságának megosztására.

Ha valakivel beszélgetsz az Úrról, általában jó dolog először elmondani, hogyan cselekszik Isten a te személyes életedben. Próbáld felkelteni az érdeklődését, majd ha válaszol rá, "kösd le" azzal, hogy még valamit elmondasz neki Jézusról. Ha a személy érdeklődése tovább növekszik, akkor részletesen kitérheted előtte, mit is jelent ismerni Krisztust, mit tett Ő értünk, és mi kell, hogy legyen a mi válaszuk feléje.

Néha a beszélgetés oda jut, hogy a személy nem akar erről többet hallani. Ne kényszerítsd, ne erőltess. A Biblia elmondja, hogy Isten szolgálja nem lehet kötekedő, de legyen kedves és türelmes mindenkihez (2 Timóteus 2:24,25). Eljuthatsz egy olyan ponthoz is, amikor a személy már eleget hallott. Ez az ideje a visszalépésnek, és egyszerűen mondd azt: "Ha többet akarsz tudni, csak olvasd Isten Igéjét, én meg majd imádkozok érted." Én gyakran a János Evangéliumát ajánlom nekik, mert épp azért íratott, hogy higgyük, Jézus Isten Fia, és ezt hívén, életünk legyen Benne (János 20:31). Ekkor a személy, ha akarja, talán újra kezdi a beszélgetést.

A Biblia azt mondja, legyünk "okosak mint a kígyók, és szelidek mint a galambok" (Máté 10:16). Bölcsnek kell lennünk, rámenősség nélkül. Egyes keresztyének megpróbálják az emberbe "tömni" az evangéliumot. Ez nem megy. Mások nyomást gyakorolnak, érvelnek meg kényszerítenek, csakhogy azt a valakit Isten országába vigyék. Úgy érzem, ezek a keresztyének azt hiszik, hogy a cél szentesíti az eszközt. De jól jegyezd meg: ha valaki érvekkel meggyőzhető, hogy higgyen, az a személy érvekkel le is beszélhető a hitről. Ha bele lehet kényszeríteni, éppúgy ki is lehet kényszeríteni. Felelősségünk, mint keresztyéneké az, hogy hirdessük az evangélium igazságát, és a megtérítést Istenre hagyjuk.

Világosság lenni

Jézus két hasonlatot használt a keresztyének világra gyakorolt hatásával kapcsolatban. Só és világosság kell, hogy legyünk. Már láttuk, mi

a só. A sóval ellentétben, amelynek jelentése elsősorban *élni* azt, amit hiszel, a fény a *hirdetését* jelenti annak, amit hiszel.

Jézus mondta: "Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsóítsék a ti mennyei Atyátokat" (Máté 5:16). Oly sok hívő próbál meg világosság lenni, mielőtt só lett volna. Keresztyén módon beszélnek, de nem úgy élnek. Ha őszinte akarok lenni, jobb lett volna semmit sem szólniuk, ha nem tudják azt az életmódjukkal alátámasztani.

Az érem másik oldala viszont, hogy van aki só, de világosság nélkül. Ők istenfélő módon élnek, de soha nem mondják el az embereknek miért! Meg kell találnunk az egyensúlyt. Az Ige világosan mondja a Római levél 10:14-ben: "Mimódon hisznek pedig abban, aki felől nem hallottak? Mimódon hallanának pedig prédikáló nélkül?" Isten akarja, hogy eszköz legyünk a kezében, aki által szólhat.

Létezik jó és rossz módja az "emberhalászásnak". Fontos Jézusra támaszkodni, hogy Ő vezessen bennünket. Biztos vagyok benne, Isten azt akarja, hogy jó célbalövők, úgymond "mesterlövészek" legyünk és nem "gépfegyveresek". Mit értek ez alatt? Láttam már olyan "gépfegyveres" igehirdetőket, akik aszerint mérik sikerüket, hogy hány embernek tudnak beszélni egy óra leforgása alatt. Ha ezt teszed, ahelyett hogy tényleg időt szakítanál arra a személyre akivel beszélsz, talán még el is idegeníted, el is távolítod őt a hittől.

Rájöttem, hogy a leghatásosabb bizonyágtevés időbe telik, gyakran sok időt vesz igénybe. Sokkal jobb leülni és egy órán át mélyen beszélgetni valakivel, mint felületes közhelyeket hadarni el egy csomó embernek. A legeslegmélyebb és legalaposabb tanításait Jézus sokszor éppen négy szemközti beszélgetésekben mondta el. Beszélgetése a samáriai asszonnyal a kútnál és Nikodémussal, a leggyakrabban idézett igehelyek az evangelizálásnál. Jézus időt szakított ezen személyekre. Mennyivel inkább kellene nekünk ezt tenni!

Meg kell tanulnunk, hogy Isten Szentlelke vezessen bennünket a bizonyágtevésnél. Ha valaki Krisztushoz jön, ez csakis Isten munkájának eredménye lesz, nem a mienk. Jézus mondta: "Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az én Atyámtól van megadva néki" (János 6:65). Nincs olyan remek érv, amely megnyerné a másikat. Ez csakis a Szentlélek munkája, és isteni időzítés szerint történik. Ezért mondja az Ige: "Hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben" (2 Timóteus 4:2). Vagy ahogy szabad fordításban hangzik: "Légy munkában minden időben". Mindig készen kell lennünk. Nem tudhatjuk, mikor hívatunk akcióba.

Készen kell lennünk

Gondoljunk csak Filepre, akiről a Cselekedetek 8:26-40-ben olvashatunk. Isten egyszerűen azt mondta neki, hogy menjen a sivatagba. Nem közölte vele, hogy ott egy gazdag és hatalmas etiópai emberrel fog találkozni, aki éppen Istent keresi. Csak annyit mondott: "Menj el a sivatagba". Filep engedelmeskedett, és amikor megérkezett, ott találta az embert. Az időzítés pontos volt. Ha Filep elhúzta volna az időt, vagy túlságosan sietett volna, elvétette volna a lehetőséget, hogy ezt az embert Krisztushoz vezesse.

Gyakran szalasztjuk el az Isten által nyújtott lehetőséget csupán azért, mert nem vagyunk figyelmesek. Félreértés ne essék: Isten megteheti azt nélküled vagy nélkülem is. Találni fog más valakit, de mi elveszítjük a kiváltságot, hogy Isten használjon bennünket.

Nagyon sokat tanulhatunk Filep módszereiből is. Érdekes kérdést tett fel az etiópiainak mikor hallotta, hogy az Ésaías próféta írásaiból olvas. Filep megkérdezte: "Vajjon érted-é amit olvasol?", mire az etiópai így válaszolt: "Mimódon érthetném, ha csak valaki meg nem magyarázza nékem?"

Megosztod-e rendszeresen a hitedet másokkal? Ha nem, miért nem? Egy angol nyelvű evangéliumi folyóirat, a "Christianity Today" nemrég egy felmérés keretében azzal foglalkozott, hogy ma miért nem tesz oly sok hívő bizonyosságot hitéről. Megkérdezték a gyülekezetbe járókat, egyeznek-e vagy sem bizonyos alapmegállapításokkal. A következő eredményt kapták:

* 89 %-a egyezett vele, hogy a Krisztusba vetett hit az egyetlen útja az üdvösségnek.

* 87 %-a egyezett vele, hogy minden keresztyén felelős a bizonyosságtevésért.

A körkérdés megválaszolásában nevüket is feltüntetőknél több mint fele egyezett a következőkkel:

* hiszem, hogy a keresztyének legfontosabb feladata a nem keresztyének Jézus Krisztushoz vezetése (68%).

* aktívabb voltam a Krisztusról való bizonyágtevésben a múlt évben, mint bármikor azelőtt (52%).

Végül, az akadályokat tekintve, amelyekkel a hívőknek szembe kell nézniük, a megkérdezettek a következőket sorolták fel, mint a legnagyobb nehézségeket:

* 49%-a úgy érzi, nem tud igazán úgy evangelizálni, ahogyan azt a "hivatásosok" teszik.

* 43%-a túlságosan félt ahhoz, hogy többet evangelizáljon.

* 40%-a úgy nyilatkozott, attól félt, miként tekintenek rájuk az emberek, ha hitükért nyíltan kiállnak.

Aggódunk-e egyáltalán másokért?

Bár biztos vagyok benne, hogy sokunk azonosulni tud a fent felhozott érvekkel és nehézségekkel, úgy gondolom, egy sokkal mélyebb probléma áll emögött sok mai keresztyén esetében. Ha tényleg igazán őszinték akarunk lenni, sokaknak közülnk be kellene vallania, hogy tulajdonképpen nem is érdekel bennünket igazán a nemhívók állapota. Az 1.korintusi levél 9:16. részében Pál apostol ezt mondja: "Mert ha az evangéliumot hirdetem, nem dicsekedhetem, mert szükség kényszerít engem. Jaj ugyanis nékem, ha az evangéliumot nem hirdetem!"

Az evangelizálás kezdete egy komoly aggodás az elveszettekért. Az emberek akikhez szólunk, láthatják, valóban őszinték vagyunk-e.

Pál apostol rendelkezett ilyen gonddal és aggodással. Annyira érdekelt volt, hogy saját nemzete Krisztushoz jöjjön, hogy azt mondta: "Nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívemnek fájdalma; Mert kívánnám, hogy én magam átok legyek, elszakasztva Krisztustól az én atyámfiaiért, akik rokonaim test szerint" (Róma 9:2,3). Pál azt mondja, szívesen veszne el ő maga, csak ha láthatná, hogy népe Krisztushoz jön.

Mózesnek az Ószövetségben hasonló lelkiállapota és szíve volt

Izraelért. A 2 Mózes 32. fejezetében olvassuk: Mózes felment a Sínai hegyre, hogy átvegye Isten parancsolatait. Ahogy a napok teltek, és Mózes még mindig nem tért vissza a táborba, a nép elkeseredett, és keresni kezdett valamit, ami helyettesítené Istent az életükben. Áron

hamis vezetése alatt egy aranyborjút készítettek, és a nép azt kezdte imádni.

Amint a nép bűnös tevékenysége kibontakozni látszott, Isten így szólt Mózeshez: "Eredj menj alá; mert megromlott a te néped, amelyet kihoztál Egyiptom földéből."

Az Úr ezután folytatta a nép bűnének taglalását, Mózes azonban imakiáltással szakította félbe: "Miért gerjedne Uram a te haragod néped ellen, amelyet nagy erővel és hatalmas kézzel hoztál vala ki Egyiptomnak földéről?"

"A te néped ők" - mondta Isten Mózesnek.

"Nem, ők a Te néped" - válaszolta Mózes Istennek.

Úgy látszik sem Mózes, sem Isten nem akarta vállalni őket abban az állapotban, amelyben e pillanatban voltak, amint meztelenül táncoltak az aranyborjú körül. Amikor Mózes leért a táborba, és e borzasztó látvány eléje tárult, szent haragjában összetörte a kötáblákat, melyeket Istentől kapott.

Másnap Mózes visszatért a hegyre mély elhatározással a szívében, majd ott imában fordult az Úrhoz. Amint látni fogjuk, amit a megterhelt szívű próféta mondott az Úrnak, nagy jelentőségű dolog. Az jajgatás, sírás, kiáltás volt. Olyan mondat, amelynek nincs vége. Olyan mondat volt ez, amelynek a közepe sírásba és jajgatásba fulladt. Egy olyan ember mondata, aki maga elment volna a pokolba, csak ha a nép megkíméltetett volna Isten igazságos haragjától. Amint olvassuk: "Megtére azért Mózes az Úrhoz, és monda: Kérlek! Ez a nép nagy bűnt követett el: mert aranyból csinált magának isteneket. De most bocsásd meg bűnüket;"

Ennél a pontnál a mondat megáll egy pillanatra, amit a fordítók pontosvesszővel (egykes fordításoknál kötőjellel) jeleztek. Hosszú szünet is lehetett itt, mielőtt folytatta, hisz Mózes tisztában volt kérésének súlyával. Majd így imádkozott tovább: "Ha pedig nem: törölj ki engem a te könyvedből, amelyet írtál."

Amint látni lehet, Mózes olyan ember volt, aki szívében terhet viselt a népért, amelyért imádkozott, és kész volt kiállni is értük!

Isten, szólván kívánságáról, hogy szeretne ilyen embereket találni, ezt mondta Igéjében: "És keresék közülök valakit, aki falat falazna, és állana a törésen én előmbe az országért, hogy el ne pusztítsam azt; de senkit nem találék" (Ezékiel 22:30).

A nagy keresztyén író, Alexander McClaren ezt így fejezte ki: "Mondd meg nekem, milyen mély egy keresztyén együttérzése, és én megmondom neked cselekvőkészségének mértékét."

A rugalmasság szükségessége

Az 1 Korintus 9:20-23-ban Pál apostol megadja nekünk a hatékony bizonyoságtétel kulcsát. Ezt írja:

"És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt valóknak törvény alatt valóvá, hogy a törvény alatt valókat megnyerjem; A törvény nélkül valóknak törvénynélkülivé, noha nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvényében való, hogy törvény nélkül valókat nyerjek meg. Az erőtleneknek erőtelenné lettem, hogy az erőtelenekeket megnyerjem. Mindeneknek mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket. Ezt pedig az evangéliumért mívelem, hogy résztárs legyek abban."

Az evangelizálás ezen szemszögét össze tudnánk egyetlen szóba sűríteni: rugalmasság. Alkalmazkodnod kell az emberekhez. És ebben is Jézus a mi legnagyobb példánk. Észrevetted-e már, hogy Ő sohasem szólt két emberhez pontosan ugyanolyan módon? Úgy tekintett az emberekre, mint egyedülálló egyéniségekre. Egyes keresztyének az evangélium nagy igazságait úgy mondják el, mintha magnóról vagy hanglemezeről játszanák le. Egyszerűen elhadarják az összes információt, ami csak eszükbe jut. Az Igét fejből tanulni, tudni miben hiszünk, és azt tudni hatékonyan bemutatni mind szép és jó dolog, de ugyanakkor nyitottaknak kell lennünk azok felé, akikhez szólunk.

Amikor Jézus Poncius Pilátus előtt állt, az kérdéseket tett fel Neki. Jézus, Pilátus érdeklődése szerint válaszolt. Az igazságról beszélt neki. Amikor azonban Heródeshez vitték, Jézus nem válaszolt. Pilátusban még látott valamiféle őszinte kíváncsiságot, és így aszerint is viszonyult hozzá. Ezzel szemben Jézus felismerte Heródes érdektelenségét a lelki dolgok iránt - ő csak szórakozni, de nem megváltozni akart. Nekünk is csakúgy tisztában kell lennünk azzal, kihez szólunk, és nem szabad "gyöngyeinket a disznók elé hányunk" azáltal, hogy Isten igazságait egy komolytalanul viszonyuló és nem igazából érdeklődő személynek kínáljuk.

Jézus más esetekben is különbséget tett. Amikor például Nikodémus jött hozzá e szavakkal: "Mester,...senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele", Jézus szinte félbeszakította, és azt mondta: "Nézd Nikodémus, térjünk a lényegre: neked újjá kell születned." Jézus mindig a legfontosabbal kezdte. Lesz olyan idő, hogy Isten ugyanígy vezet majd bennünket is. Volt, hogy teljes

idegenekhez mentem oda, és kérdeztem meg tőlük: "Hallottál már valaha Jézus Krisztusról? Szeretném Őt megosztani veled."

Máskor ismét, úgy éreztem, hogy ezt nem tehetem meg, hanem másként kell hozzáállnom. Láthatjuk ennek példáját Jézusnak a samáriai asszonnyal való beszédénél. Jézus épp akkor ült le a kútnál, amikor ez az asszony vizet jött meríteni. Délben jött, mivel a társadalom kivetettje volt. Amint azt Jézus is később megjegyzi, az asszony már néhányszor vált, akkor pedig épp egy újabb férfiúval élt. És mindezek felett, még samaritánus is volt.

Azokban a napokban a zsidók, nemzeti és faji előítéletből, megvetették a samaritánusokat. Ennek ellenére Jézus megszólítja az asszonyt: "Adj innom!"

"Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, aki samáriai asszony vagyok?" - kérdezte az elcsodálkozva.

Mire Jézus a következő kijelentéssel köti le figyelmét: "Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja néked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna néked élő vizet."

Érdeklődését kiváltván, az asszony megkérdi: "Mi ez az élő víz, amelyről beszélsz?"

Volt olyan, amikor ezt én is nagyon szépen alkalmazni tudtam. Az emberekkel való beszélgetés közben kijelentettem: "Úgy örülök, hogy életem Isten kezében van." Ez mindig valamiféle reakciót vált ki. Egy szemöldök megrándul, az órájukra néznek, jelezve talán, hogy sietnek valahová, azután odébbállnak, amilyen gyorsan csak lehet. De sokszor megkérdik: "Mit értesz az alatt, hogy életed Isten kezében van?" Az ilyenfajta megállapítás tehát érdeklődést válthat ki, amire aztán lassan építeni lehet.

Legyünk kedvesek és tapintatosak

Gyakran hallottam a világiakat panaszkodni keresztyénekre. Néha szidják, vagy különböző neveken nevezik őket, mire azok azzal a meggyőződéssel távoznak, hogy üldöztetést szenvedtek a hitükért. De ez nem üldöztetés, ha az a keresztyén csupán figyelmetlen és felelőtlen volt, és érzéketlenül próbálta a hitét megosztani.

A helyes bizonyágtevés jó példája az ebben a könyvben előbb már említett Filep és az etiópiai komornyik története. Az etióp Istent keresni

jött Jeruzsálembe, de sajnálatos módon nem tudta megtalálni a kor üres vallásosságának zürzavarában. Egy igen értékes tárgyat szerzett azonban a látogatása alatt: Ésaías könyvének tekercsét, amelyből hazafelé tartva az egyik legcsodálatosabb messiási fejezetet olvasta fennhangon - a Jézusról szóló Ésaías 53-at.

Isten ekkor vezette oda Filepet ahhoz a gazdag és hatalmas, mégis üres és kereső emberhez. A mód, ahogyan Filep megszólította, szép példája a tapintatnak.

A "tapintat" egyszerűen azt jelenti, tudni hogyan megmondani a megfelelőt, a megfelelő pillanatban (sajnálatos a tény, hogy egy-egy keresztyén csak annyira figyelmes vagy tapintatos embertársaival, mint a kutyájával!). Filep egyszerűen azt mondta az embernek: "Vajjon érted-é, amit olvasol?" Feltehetnénk a kérdést, hogy miért nem így kezdte: "Tudtad, hogy egy napon Isten meg fog ítélni téged, és a pokolba fogsz kerülni? Mit gondolsz erről?" És mert Filep odafigyelt ezen ember szükségére, végül nyitott ajtóra talált, hogy megossza az örömhírt.

A kulcs: a szeretet

Az eredményes bizonyágtevés másik eleme a szívünk. Mikor Jézus találkozott valakivel, gyengéd szeretetet tanúsított feléje. Érdekelte Őt az emberek személye. A szívből jövő odafigyelés könyveket mesél valakinek, mielőtt még egy szó is elhagyta volna szánkat. Olyan kevés az érted igazán aggódó ember. Mintha szinte mindenkinek a szívében valami hátsó szándék lapulna - valamit akarnak tőled. Ennek eredményeként olyan világban élünk, amelyben mindenki gyanús, aki csak szól. Azt hiszik, te is hamis kártyát rejtegetsz az ingujjadban. Egyszer két jegyet kaptam a Disneyland-be. Mindenképpen találkoznom kellett ott néhány barátommal, és nem volt szükségem két jegyre, csak egyre. Amikor mégis bementem a játéparkba, büntudat fogott el, amiért egy szabad belépőt elveszni hagytam; talán éppen valaki nagyon szeretett volna a parkba jönni, de nem lenne pénze rá. Így hát visszamentem, és felajánlottam a jegyemet néhány ott álló gyereknek. A viszonyulásuk jellemző lett volna bárkire, aki cinikussá vált az "ingyen" ajánlatokkal szemben: "Mit akar ezzel? Mért adja nekem ezt a jegyet?" Nem akarták elfogadni!

Jó pár embernél kellett próbálkoznom, mire végre találtam valakit, aki elvette. Közel 30 percre volt szükségem arra, hogy valakit meggyőzzek arról, hogy semmiféle csalás nincs a dologban.

A világ ma el van árasztva különféle hamis vallásokkal. A sátán nem bolond. Annyi utánzatot állított fel, hogy az emberek gyanakvók mindenkivel szemben, aki Istentől beszél. Álkeresztyének vannak mindenütt: áruházak, állomások környékén, az utcán, házról házra járnak... hirdetik teljes erőbevetéssel, amiről azt hiszik, hogy igaz. Amit az embereknek mondanak, vagy ahogyan Istent próbálják bemutatni, talán teljesen téves, de egy valamit tanulhatunk tőlük - elgondolkodtatnak bennünket és ösztönöznek rá, hogy megkérdezzük magunktól: "Mikor és hogyan képviseltem én Istent utoljára az emberek előtt?"

Jézus valóban szerette az embereket, és nekünk is ezt kell tennünk. Minden ezen áll, vagy bukik. A hamis vallások és szekták nem rendelkeznek Jézus valódi szeretetével. De a keresztyének életében Jézus szeretete munkálkodik, mivel: "Az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Lélek által" (Róma 5:5).

A személyes bizonyág ereje

A hited továbbadásának legnagyobb eszköze amellyel rendelkezel, a te saját, személyes bizonyágod, azaz hogy miként ismerted meg Krisztust az életedben. Ha végiglapozod a Cselekedetek könyvét, és megnézed például Pál apostol néhány nagy evangelizáló üzenetét, észre fogod venni, milyen gyakran használta az apostol az ő saját bizonyágát. Igaz, hogy az övé mindenképpen drámai erejű volt, de Isten éppúgy használhatja a te bizonyágodat is, mert teljesen egyéni és sajátos.

Miközben saját megtérésed történetét meséled, a gondolatok és érzések megérinthetik a hallgatót, mert könnyen azonosulni tud velük. Ilyen közös talajon megállapodva könnyebben oszthatod meg mindazt, amit Isten tett életedben anélkül, hogy eltávolodnál a központi üzenettől: Jézus Krisztustól, még pedig mint megfeszítettől (lásd: 1 Kor.2:2).

Az isteni üdvterv vázlata

Amikor végre lehetőség adatik, hogy az evangéliumot megoszd valakivel, egészen pontosan mit is kell mondanod? Fontos az embereket az Igéhez vezetni. De mely igehelyeket osztanád meg velük? Itt egy vázlata a bibliai üdvtervnek, amelyet jól teszed, ha fejből megtanulod.

1. Az állapot: mindannyian bűnösök vagyunk

A legelső dolog, amiről fel kell világosítanunk az embereket az, hogy bűnösök. Ezt a "címet" nemigen szeretjük. A Bibliában szereplő egyik szó, amely összefoglalja mi a bűn, a görög *harmatia*, ami azt jelenti: "cél téveszteni", vagy "elvéteni a célpontot". Mi az isteni célpont? Jézus szerint: "Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes" (Máté 5:48). Mindaddig, amíg valaki nem tökéletes, Isten előtt célt tévesztett, vagyis: bűnös.

1 János 1:8,9: "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hú és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól."

Róma 3:23: "Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül."

Ézsaiás 53:6: "Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, kiki az ő útára tértünk: de az Úr mindnyájunk vétjét ő reá veté."

2. Az eredmény: a halál

A következő, hogy megállapítsuk: "Mi a bűn következménye?"

Róma 6:23: "A bűn zsoldja a halál."

Mindannyian elvétettük az isteni célt. Mindannyian elestünk, és távol állunk a tökéletességtől. Ennek eredménye a halál. Csak azt kapjuk, amit megérdemeltünk, és mi magunk hoztuk az ítéletet fejünkre. De amit

fontos tudni, Isten senkit nem küld a pokolba. Mi küldjük saját magunkat oda azért, hogy elutasítjuk Isten igazságát.

3. A megoldás: Krisztus kereszthalála

Ezen a ponton, tudassuk velük: van megoldás! Krisztus meghalt a mi bűneinkért.

János 3:16,17: "Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa."

Ézsaiás 53:5: "És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg."

Róma 5:8: "Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt."

Mivel sohasem fogunk saját erőből megfelelni az isteni mércéknek, Isten nyúlt le az emberhez. Mi magunk nem oldhatjuk meg a bűn problémáját, de Isten, aki tökéletes, igen, és meg is tette. Ő számunkra a bennünket önmagával összekötő híddá vált Jézus Krisztusban.

4. A döntés: hogy elfogadjuk vagy visszautasítjuk Jézus Krisztust mint Megváltót

Ha valaki felfogja és elismeri, hogy bűnös, és elfogadja a feltételt, hogy Krisztus a megoldás, választás előtt áll. Vagy elveti az isteni megoldást és viseli a következményeket, vagy elfogadja Jézus Krisztust mint személyes Megváltóját. Mit kell tennie ahhoz, hogy bűnei megbocsátassanak, és az Istennel való szeretet-kapcsolat létrejöjjön?

Először is, az a személy bűnbánatot kell, hogy tartson.

Lukács 13:3: "Mondom néktek;...ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek."

Ap. Cselekedetei 3:19: "Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől."

Ap. Cselekedetei 17:30: "E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek."

Miután valaki már belátta, hogy bűnös, és ezt az állapotát meg is vallotta és bánja, Jézushoz kell jönnie.

Máté 11:28-30: "Jöjete én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyéte föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat taláto a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű."

5. A válasz: az örök élet ajándékának elfogadása

Krisztus hívása világos. Hozzá kell jönnünk. Ami hátra van még, csak az, hogy válaszoljunk a hívásra.

Róma 6:23: "Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban."

Mit kell tennünk, hogy megkaphassuk ezt az ajándékot? Csak el kell azt vennünk!

Jelenések 3:20: "Imé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok, és ő én velem."

Jézus a szíveink ajtajánál áll és kopogtat, mert be szeretne jönni az életünkbe. Mit kell tennünk ahhoz, hogy beengedjük? Kinyitni az ajtót!

János 1:12: "Valakik pedig befogadák őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, a kik az ő nevében hisznek."

El kell fogadnunk Őt. Hogyan? Úgy, hogy megkérjük, jöjjön az életünkbe. Ha ezeket az igazságokat kitártuk egy nemhívó előtt, és az a személy el akarja fogadni Krisztust, akkor minden amit még tennünk kell az, hogy megkérjük, tegye ezt meg. Jó lenne vele imádkoznunk még abban az órában amikor döntött az életét átformáló lépés megtétele mellett, hogy elfogadja és követi Jézus Krisztust. Nem hinném, hogy létezik nagyobb öröm a világon annál, mint amikor valakit imában Krisztushoz vezethetünk.

6. Az üdvbizonyosság

Mindezek után fontos, hogy az újonan megtért személy bizonyos legyen abban, hogy Krisztus valóban belépett az életébe. Erről például a következő Igék biztosítanak:

1 János 5:11-13: "És ez az a bizonyosság, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van. A kié a Fiú, azé az élet; a kiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezeket írtam néktek, a kik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében."

2 Korintus 5:17: "Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden."

Zsoltár 103:12: "A milyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket."

7. A hitvallomás

Ekkor bátorítsd az új hívőt, hogy bátran és nyilvánosan tegyen vallomást az újonan szerzett, Krisztusba vetett hitéről.

Máté 10:32,33: "Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt; A ki

pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt."

Miután valakit Krisztushoz vezetél, a szárnyaid alá kell vened őt, és segítened megállapodni a Krisztussal való kapcsolatában.

Az új hívő tanítvánnyá tétele

A tanítványság teljes fogalma hitünk megosztásából, az emberek Krisztushoz vezetéséből és azok éretté válásában való segítségből áll. De mi valahol, valahogyan elválasztottuk egymástól az evangelizálást és a tanítványságot. Ilyen megkülönböztetés nincs a Szentírásban. Az egész nem csak abból áll, hogy imádkozunk valakivel, és azt mondjuk: "Viszlát, később találkozunk. Menj Isten hírével." Segítenünk kell az újonnan megtértet lelki növekedésében is, hogy odaadó, átadott, gyümölcsöző és érett tanítványává legyen Jézus Krisztusnak. Ezután már csak bízunk kell benne, hogy ez a hívő ugyanúgy megismétli a folyamatot valaki mással.

Saulus (később Pál) megtérése után a hívők között nagy volt a kétely, hogy valóban megtért-e. Saul a korai Egyház legelső üldözőinek egyike volt. Ott volt az első keresztyén vértanúkivégzésénél, a fiatal István megkövezésénél. A hírhedt Saulus megtérésének hallatán, a tanítványok attól tartottak, hogy ez csak egy csapda és összeesküvés a keresztyének ellen, hogy kiderítvén gyülekezési helyüket, kiszolgáltassák őket az üldöző hatóságnak. De Isten szólt egy Anániás nevű tanítványhoz: "Akarom, hogy felkeresd Sault. Ő a testvéred és imádkozik." Anániás engedelmeskedett, majd megtalálta Sault, imádkozott érte, és bátorította.

Ekkor Isten egy másik embert vezetett Saul életébe, Barnabást, aki felkarolta őt és bemutatta az apostoloknak, majd személyesen tanúsította előttük, hogy megtérése valóságos volt (a történetet lásd az Ap. Csel. 9. részében).

Ez az igazi tanítványság jó példája. Valakit tanítvánnyá tenni nemcsak tanításból áll: ez jelenti annak a személynek barátta való elfogadását is. Tragikus módon azt találom, hogy igen sokan, akik először fogadják el Krisztust, el-elesnek, mert senki sem segít nekik megállapodni a hitben. Nehéz lehet az ilyen új embereknek megszokni a gyülekezetet, és ott megtalálni helyüket.

Például, az új hívő talán először jön el a gyülekezetbe, és látja, amint mindenki csodálatos közösségben van egymással. Amikor azonban elkezdődik a bibliaóra, és a pásztor azt mondja: "Nyissátok ki Bibliátokat a Máté 5. fejezetének 3. versénél", elveszítettnek érzi magát, mert (ha már van is Bibliája) fogalma sincs arról, hol keresse a megadott Igét.

Ez pontosan olyan, mint ahogy én éreztem magam amikor először jöttem a keresztyének közé. Emlékszem, hogy nem értettem a kifejezésmódjukat. Saját, teljesen egyéni szótáruk volt - úgymond "keresztyénül" beszéltek. Hálát adok Istennek, hogy egyikük felfigyelt rám, és a gondjaiba vett. Meghívott engem a közösségbe, és bemutatott keresztyén barátainak. Az istentisztelet után elmagyarázta nekem mit jelentettek a különböző dolgok, és válaszolt kérdéseimre.

Az Igében egy házaspár, Akvila és Priscilla bemutatja, hogyan kellene segítenünk az új megtérőket. Ők egy fiatalemberrel, Apollóssal találkoztak, aki telve volt lelkesedéssel az Úr iránt. Ennek ellenére több betekintésre volt még szüksége abba, amit tanított. Akvila és Priscilla hazavitték őt magukhoz, és "nyilvánabban kifejtették előtte az Istennek útát" (Ap.Cselekedetei 18:26). Az eredmény az lett, hogy Apollós még hatékonyabbá vált abban, amire Isten elhívta.

Amikor valakit Krisztushoz vezetünk, vagy új hívővel találkozunk, személyesen meg kell bizonyosodnunk afelől, hogy az megállapodott hitében. És mint már mondtam, meg kell hívnunk a közösségbe, be kell mutatnunk barátainknak, és ami legfontosabb, a barátai kell, hogy legyünk mi magunk is.

Az új hívőnek nem csak hallania kell az igazságot, látnia kell azt gyakorlatban is. Ő ezt nem kaphatja meg az igehirdetői szószékről. Látnia kell az életmódunkban. És ami csak természetes: rengeteg kérdése lesz! Hogyan viselkedik egy keresztyén a munkahelyén? Vagy amikor aútót vezet? Hogyan kell viszonyulnia a feleségéhez és gyermekeihez? Hogyan tölti a szabadidejét? Milyen filmet nézhet meg a keresztyén? Ezek mind részei a tanítvánnyá létel folyamatának.

Az érett keresztyén élete Isten igazságainak alkalmazási és bemutatási területe kell, hogy legyen, amint a Kolossé 1:28 mondja: "A kit mi prédikálunk, intvén minden embert, és tanítván minden embert minden bölcseséggel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban."

Az Írás tele van ezen tanítványsági folyamat példáival. Pál apostol a fiatal Timóteussal ismételte meg e folyamatot. Illés Elizeust vezette a hitben. Mózes Józsuét tanította. És ami a legfigyelemreméltóbb, Jézus felkészítette tanítványait. Erről a folyamatról szólva Pál az 1 Thessalonika

2:11-ben azt mondja: "Valamint tudjátok, hogy miként atya az ő gyermekeit, úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájatokat."

Ami néha visszatartja a keresztyéneket az aktív bizonyágtevéstől, az a félelem attól, hogy esetleg nem elég a bibliaismeretünk. Nem feltétlenül kell teológusnak lenned ahhoz, hogy valakit Krisztushoz vezess és tanítvánnyá felkészítsd. Jusson eszedbe, hogy te bizonyára jóval többet tudsz már, mint az a teljesen új hívő. Kezdetnek elmondhatod neki a keresztyén élet alapjait, amelyekről ez a könyv szól: hogyan imádkozni; hogyan olvasni a Bibliát; hogyan élni helyesen a gyülekezeti életet; és hogyan válni lelkivé és istenfélővé. A te életeddel óriási hatással lehetsz annak a személynek az életére.

A tanítványság jutalma

A tanítványság utolsó alapeleme - a mások tanítvánnyá való felkészítése - nagyon fontos. A sikertelenség, hogy tanítványokká tegyünk, romboló hatású lehet hitéletünkre nézve. Bibliaórákra járni, imaórákon résztvenni, sok keresztyén könyv olvasása, bibliatanulmányhangszalagok hallgatása anélkül, hogy ennek a sok igazságnak egy része ki is jönne belőlünk, lelki csődbe fog torkollani. Amit Isten nekünk adott, fel kell használnunk mások életének építésére.

Egy újonnan megtért személy felkarolásával nemcsak hogy Istennek egy új gyermekét bátorítod hitében, de önmagadat is mented a lelki hanyatlástól. A kezdő hívőnek szüksége van a mi bölcsességünkre, tudásunkra, és tapasztalatunkra, nekünk viszont arra a lelkesedésre, lángra és gyermeki egyszerűsége a hitben, amivel a fiatal hívő rendelkezik.

Vezettél-e már valaha valakit Jézus Krisztushoz? Segítettél-e bárkit a tanítvánnyá válásban? Szárnyaid alá vettél-e már egy új hívőt és bátorítottad-e előremenetelésben? Ha ezt teszed, ez fel fogja újítani a te lelki életedet is. Miközben az a személy első ízben fedezi fel Isten igazságait, te is újra felfedezed azokat.

A gyermekek a legjobb példái ezen szabálynak. Amikor egy gyerekkel töltesz el időt, ismét gyermeki szemmel kezded látni a dolgokat. Ahogy a gyermek életében először fedez fel valamit, te is újfent átéled és felfedezed azt. Csodálatos, amikor egy gyermek először látja a tengert, jár a homokon, belemarkol a hóba, vagy megkóstolja a fagyaltot. Ezek mind közönséges dolgok nekünk felnőtteknek, de amikor látjuk a gyermek lelkesedését, mi is osztozunk abban.

Úgyanígy, amikor látunk egy új hívőt, amint felfedezni Isten Igéjét, és látjuk lelkesedését, amely ezzel jár, ez bennünket is felfrissít. Gyakran oly nehéz kérdéseket tesznek fel, hogy azok ösztönözni fognak bennünket az iget tanulmányozásra, hogy megtalálhassuk a válaszokat. És mindig vannak dolgok amelyeket megtanultunk, de már elfelejtettük. Az új hívő kérdései sokszor segítenek újra (vagy éppenséggel első ízben) felfedezni sok lényeges lelki igazságot.

A szomorú valóság az, hogy sok érett korú keresztyén jut olyan ponthoz az életében, ahol egyszerűen kiszárad. Amikor ez megtörténik, sokan törlik a fejüket, hogy mi lehet velük a baj. Egyesek abban keresik a megoldást, hogy új gyülekezetet, felekezetet, egyházat keresnek, vagy valami új tanítást, ami feltehetőleg forradalmasítja majd az életüket. A legtöbb esetben nem más, mint lelki lustaság van a háttérben. Aki ebbe a helyzetbe kerül egyszerűen csak kezdje el egy új hívő felé továbbítani mindazt, amit addig megtanult.

Jézus azt mondta "mert akinek van (és aki továbbadja), annak adatik és bővülködik; de akinek nincs (és nem adja tovább), az is elvétetik tőle, a mije van" (Máté 13:12).

A Példabeszédek 11:25-ben találjuk: "A mással jóltevő ember megkövéredik (azaz meggazdagodik); és a ki mást felüdít, maga is üdül." Azt látom és tapasztalom, hogy minél többet adok, Isten annál többet ad vissza nekem.

Egy bizonyos ponton, Izráel népe a lelki hanyatlás problémájával nézett szembe. Ésaías prófétán keresztül Isten szólt hozzájuk, hogy a tekintetüket vegyék le saját gondjaikról, és kezdjék el továbbadni, amit kaptak. Ésaías 58:6 szerint: "Hát nem ez-é a bőjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az ígának köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden ígát széttépjete?"

Isten ígérete számukra (engedelmességük esetén) röviddel ezután, az Ésaías 58:8-ban található: "Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik."

Te magad is részese lehetsz ugyanennek az ígéretnek, ha megnyitod az életed arra, hogy valaki mást tanítvánnyá tégy! Ez már ma elkezdődhet, ott ahol éppen vagy, és azokkal az emberekkel, akiket Isten hozott az életedbe. Azok érdekében, akik még nem ismerik Krisztust, ne hanyagold el Isten parancsát, hogy: "Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket." Az új hívők kedvéért ne engedd meg, hogy a fásultság, közömbösség elrabolja tőled azt az örömet, hogy áldás légy a számukra. A lelkes és gyümölcsöző Istennel való járás megtartásáért sem, ne mellőzd Jézusnak ezen parancsait. Az ígéretnek és

áldások azokéi, akik alkalmazni fogják ezen elveket életükben. Valóban, az aratnivaló sok, és a munkás kevés. Több munkásra, több tanítványra van szükség. Isten segítsen meg bennünket, hogy te és én épp azok legyünk!

Emlékezz rá: "csak valaki hozhat létre valamit." Remélem, hogy az egyszerű elvek és igazságok amelyeket e könyvben felvázoltam, segíteni fognak annak megértésében, hogy mit is jelent igazán Jézus Krisztus tanítványának lenni és, hogy magad is megtapasztalod a *radikális keresztyén élet* áldásait.

Tartalom

Bevezetés.....	1
Ki a tanítvány?.....	2
Kövess Engem!.....	4
A tanítványság mércéje.....	5
Igazán élethez méltó élet.....	5
Mély gyökereket verve.....	6
Munkálkodás vagy dicsőítés?.....	7
Növényápolás.....	9
Tanítvány vagy-e?.....	9
Kíváncsi, meggyőződött, átadott.....	11
Önmegtagadás.....	13
A kereszt.....	15
A tanítványság ára.....	18
Ő legyen az Úr mindenben.....	19
Nincs halasztás.....	20
Feltétel nélküli átadottság.....	21
Mit jelent az átadottság?.....	23
A tanítvány az Igében.....	23
Az Ige befogadása.....	25
Az Ige tanulmányozása.....	26
Az Ige feletti elmélkedés.....	27
Imádkozz, hogy megértsd.....	28

Az Ige értékelése	28
Az Ige fejből tanulása.....	29
Az Ige gyakorlati alkalmazása	30
A tanítvány az imában.....	31
Az imádkozás indítékai.....	32
Az imádkozás módjai	33
A mintaima	34
Elsőbbségek az imádkozásnál	35
Szenteltessék meg a te neved.....	35
Jöjjön el a te országod.....	36
Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma	38
Bocsásd meg a mi vétkeinket	38
Szabadíts meg a gonosztól	39
A tanítvány az egyházban.....	40
A korai Egyház titka.....	41
Erő az élethez	42
Foglaltosok valának.....	43
A közösség.....	43
Öröm és a szívnek egysége	45
Növekedés Jézusban.....	46
Tanítvánnyá tenni másokat	47
Hogyan eredményesen megosztani hitünket.....	48
Sónak lenni.....	49
Világosság lenni.....	50
Készen kell lennünk.....	52
Aggódunk-e egyáltalán másokért?	53
A rugalmasság szükségessége.....	55
Legyünk kedvesek és tapintatosak.....	56
A kulcs: a szeretet	57
A személyes bizonyosság ereje	58
Az isteni üdvterv vázlata	59
Az új hívő tanítvánnyá tétele.....	63
A tanítványság jutalma	65
Tartalom	67